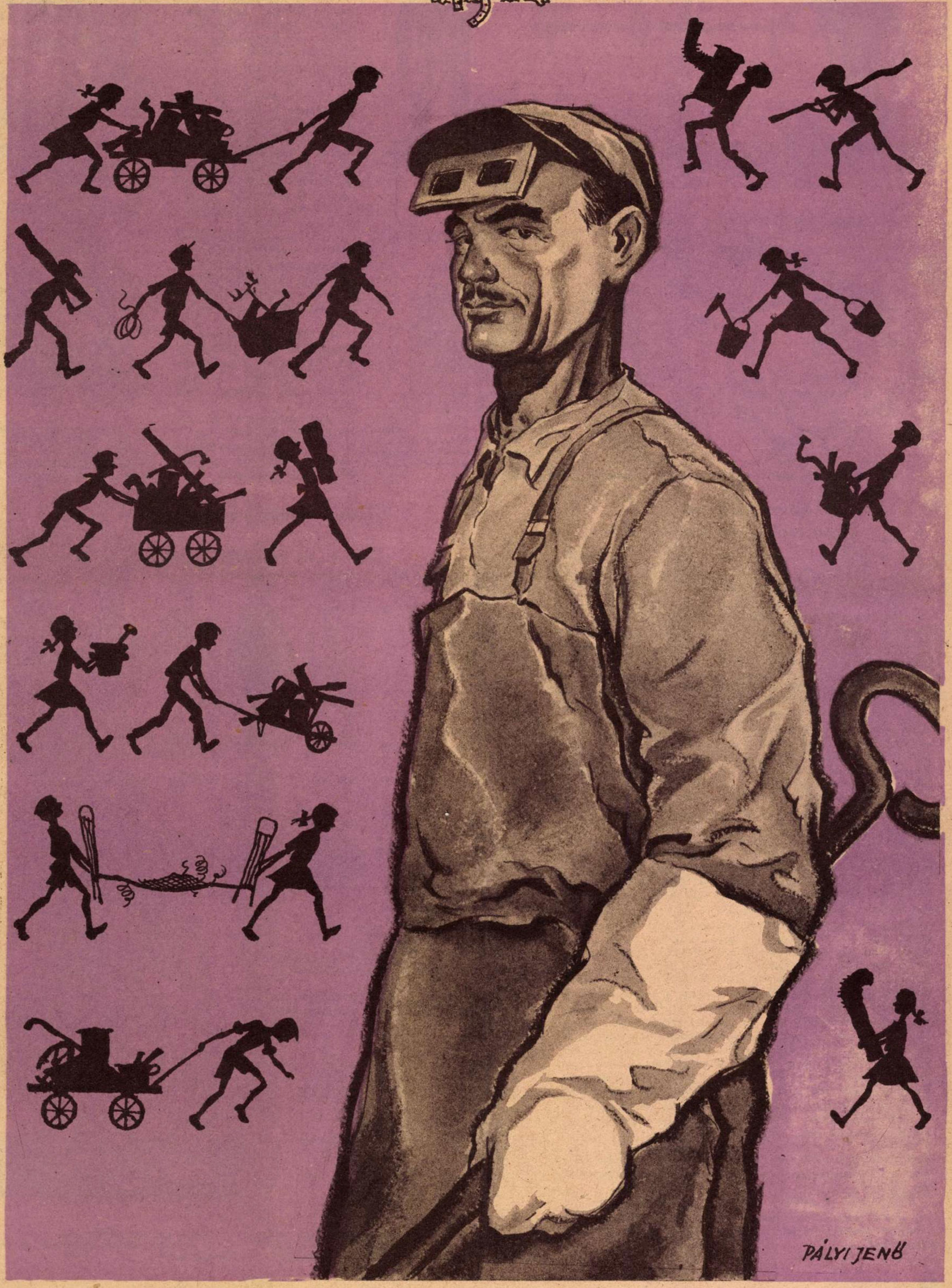
VIII. évfolyam, 20. szám 1952. május 15

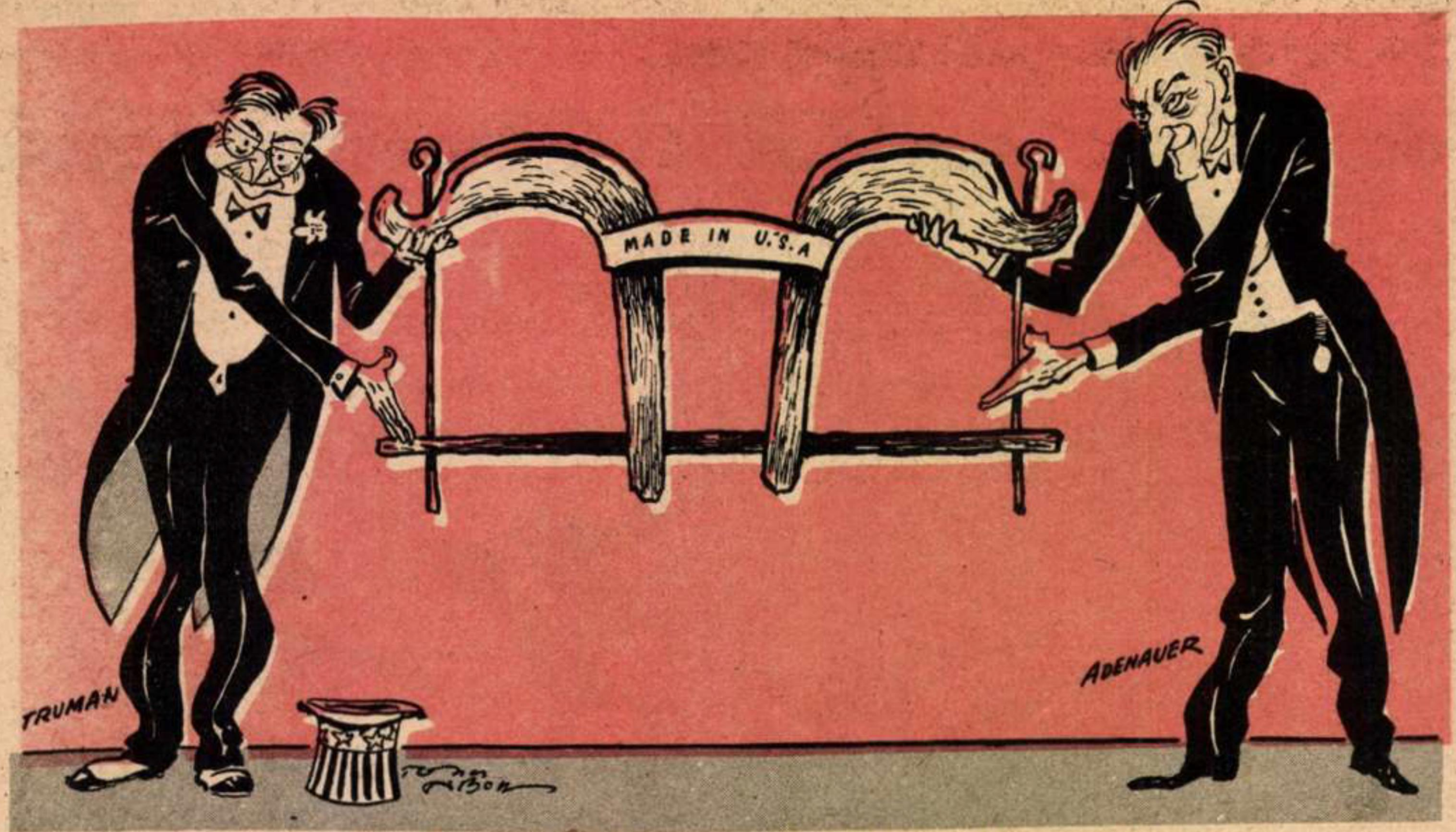
Ludas Matyi

70 fillér

A martinász: Mi készen állunk, jöhet az ócskavas!

Ilyen az a keretszerződés,

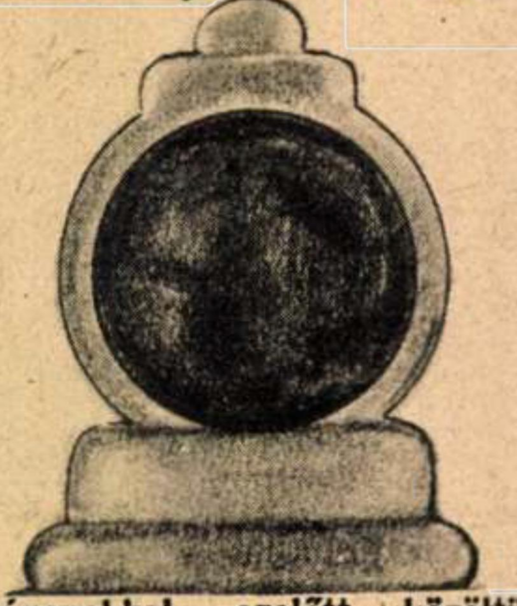

amelyet Truman és Adenauer a német nép nyakára akar tenni.

Lógós Lali fegyelmire készül...

...és tanulja a mesét, amelyet be szeretne adni a bizottságnak.

Ludas Matyi nem intézte el

Hónapokkal ezelőtt közöltünk egy rajzot a Nemzeti Színház előtti óráról, amelyen vastagon áll a piszok és a számlap olvashatatlan. Fenti rajzunk a jelenlegi állapotot mutatja!

Állami őrültek

Atomlázban boldogult néhai Forestal USA-hadügyminiszter iskolát csinált — jelenti az US Public Health Service, az Egyesült Államok közegészségügyi szolgálata. Mert amióta a háborús pánikban megzavarodott hadügyér fejest ugrott a bolondház negyedikemeleti ablakából, egyre több követője akad azokban az intézményekben, ahol a zubbonyt kényszerből s a dominót gumiból alkalmazzák.

A hivatalos adatok szerint minden háromszázharmincadik amerikai honpolgár — őrült; vagyis összesen 500.000 állami bolondot tartanak nyilván. Miért „állami"? Mert ez a félmillió elmebajos a 207 állami elmekórházban fordult meg egy év alatt. A zsúfolt kórházakban minden 118 betegre 100 ágy, minden 230 betegre 1 (egy) orvos jut...

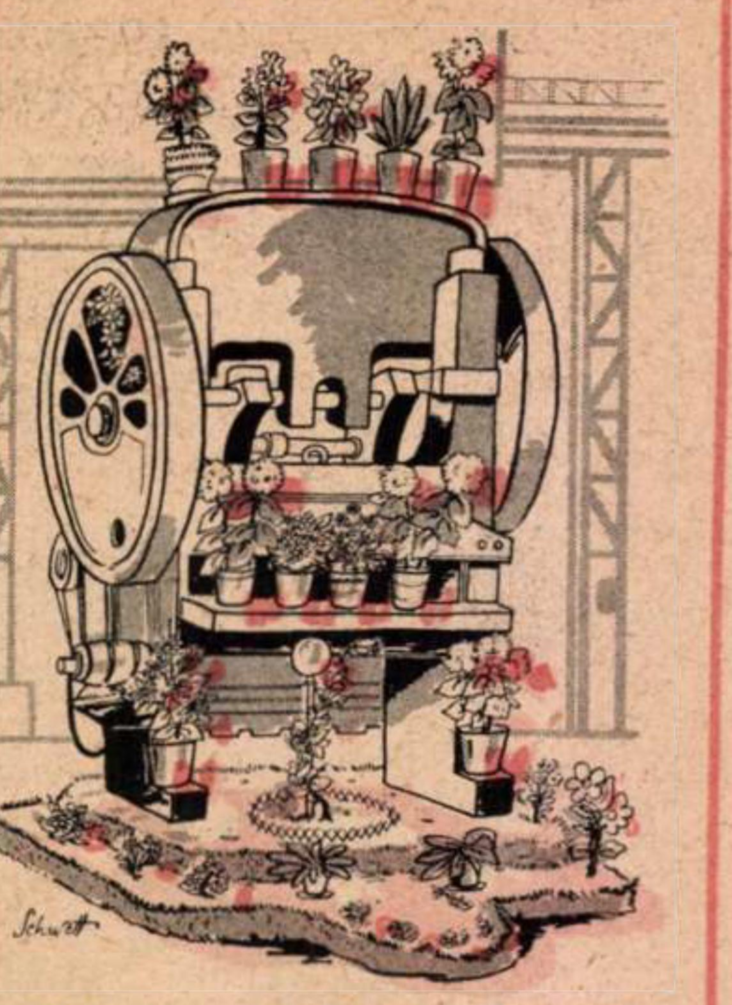
De ezek csak az állami bolondházak. A magán és városi elmegyógyintézetekben legalább még háromszorannyi őrültet ápolnak.

Nem is szólva azokról az elmebajosokról, akik szabadlábon járnak.

Vagy pláne közhivatalokban ügyködnek, mint állami (idézőjel nélküli) fő-tényezők: a kongresszusban, a szenátusban, Washingtonban, a Wall Streeten, a Pentagonban...!

Ezekről nyilván csak azért nem készült még statisztika, mert az orvosi vizsgálat még nem tudta eldönteni: hol végződik az őrült s hol kezdődik a gazember?

Csendélet

Ezt a csendéletet elrettentő példának rajzoltuk azok részére, akik azt hiszik, hogy a gép a műhelyben csak „dísznek áll".

Járókelő — kis hibával

— Miért vagy így összetörve?
— Egy mértani hiba miatt.
— Hogy-hogy?
— Derékszög helyett átlós irányban mentem át a kocsiúton.

Körúti kaland

Közlekedés-lélektani tanulmány

Megyek a Körúton, a Kölcsey-utcánál át akarok menni a kocsiúton, ott nincs közlekedési rendőr, lelépek a járdáról, csaknem elüt egy autó. Visszalépek a járdára, percekig várok, mert az utolsó pillanatban mindig előbukkan valahonnan egy gépkocsi, aztán végre nekivágok. A kocsiút közepén megint majdnem nekem rohan egy autó, rettenetesen vigyázatlanok ezek a gépkocsivezetők. Ha nem vigyázott volna, egész biztosan elütött volna, csepp hija volt. Igazán felháborító, ezek a gépkocsivezetők úgy száguldoznak, mintha az övék volna az utca, én nem tudom megérteni, mindig sietnek, nincsenek ezek tekintettel senkire és semmire. Ha rajtam állna, én a főútvonalakon betiltanám a gépkocsiközlekedést, sőt tovább mennék, nemcsak az autók és az autóbuszok, de a villamosok is zavarják a forgalmat, az ember nem mehet nyugodtan az utcán, úgy érzi magát a gyalogos, mint az indiai dzsungel vándora, aki minden pillanatban el van készülve rá, hogy a bozótból nekirohan egy tigris, de a gyalogjáró sorsa talán még ennél is rémesebb, mert a tigris legalább nem káromkodik, mint némelyik gépkocsivezető. Egye meg a fene azt is, aki a gépkocsit kitalálta, ni, már megint itt rohan felém egy teherautó, ó, hogy menne ki a pneumatikodból a levegő! Ezt csak magamban gondolom persze, de mi az? A teherautó lelassít, a vezető kihajol és mond valamit, nem értem a fülsiketítő lármában, mindeneseire azt mondom, hogy maga az, maga csirkefogó, vegye tudomásul. A vezető azonban tovább integet, egészen barátságos az arca, most ismerem meg, hiszen ez Szabó Jani! Közelebb megyek, még jobban kihajol, vállonvereget, azt mondja, nem akarsz beszállni, öregem, szivesen hazaviszlek, éppen arra van dolgom. Hát hogyne akarnék, Janikám, amikor akarok, tudod, hogy nem kérhetsz tőlem olyat, amit ne tegyek meg. Beszállok Jani mellé a teherautóba, Jani gázt ad, rohannánk, ez ám a finom dolog, de akkor egy marha gyalogjáró pont a kocsi elé ugrik, Jani fékez, káromkodik, de igaza is van neki, már a Baross-utcánál volnánk és nekem sietős a dolgom, a fene egye meg ezeket a gyalogjárókat, semmi fegyelmezettség nincs bennük, ezek akadályozzák a forgalmat, ha rajtam állna, én kitiltanám a gyalogjárókat a főútvonalakról, na tessék, most meg ez a nő úgy sétál át a kocsiúton, mintha aludna. Hát lehet így közlekedni? Maga az, maga csirkefogó, kiáltja vissza a nő. Nem lát a szemitől? Úgy hajtanak, mint az őrültek, kész életveszély! Még maga beszél, alszik az utcán, nem baj, Janikám, ne izgasd magad, hajtsál csak nyugodtan, ahogy birsz, mert sietek, de ami igaz, az igaz Ez a közlekedés rákfenéje, a fegyelmezetlen gyalogjáró és ki a fegyelmezetlen gyalogjáró? Mind azok egytől-egyig, Janikám, kivétel nélkül. Ezeknek hiába magyaráznak az Emke erkélyéről, meg az Astória erkélyéről, ezek csak mennek, mint a vakok, meg a süketek, ezekkel nem lehet, ezek megnevelhetetlenek, dudálj csak, Janikám, hadd süketüljenek meg, hogy az a...

Tovább nincs, de remélem, hogy ezzel a kis tanulmányommal is nagy lépéssel vittem előre a gyalogjárók és gépkocsivezetők közt folyó, a helytelen közlekedésért való felelősség tisztázását célzó vita eldöntésének ügyét.

(g.)

Sajtószabadság amerikai módra

Minden Koreába küldött amerikai újságiróra jut:

Egy inas — Egy tájékoztató tiszt — Egy fényképész — Egy detektiv — Egy nyomozó — Egy kémnő — Egy őr

Őrmester: Feküdj! Föl! Feküdj! Föl! Fog maga mégegyszer olyat írni, ami a hadnagy úrnak nem tetszik??

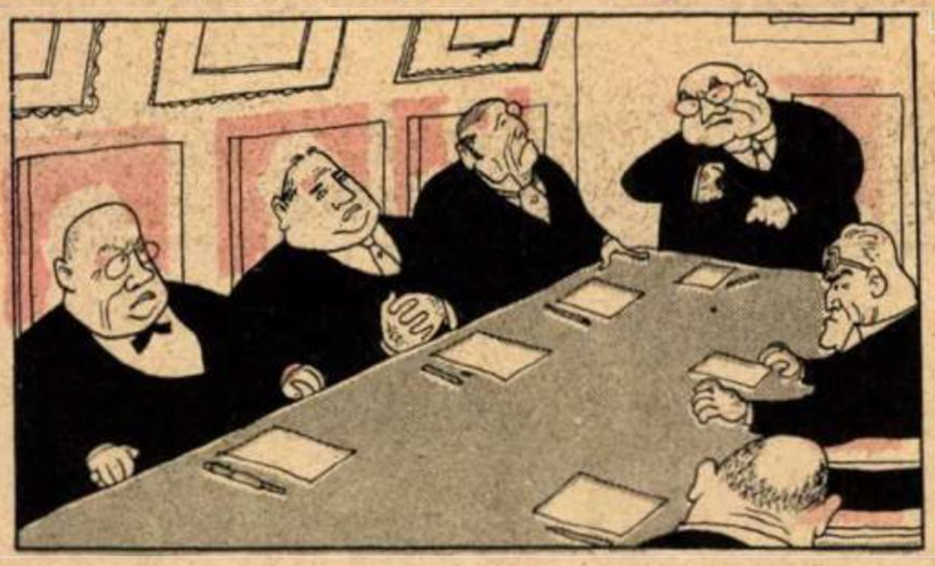

— Soha ilyen kényelmes állásom nem volt még! Húsz éven át magamnak kellett kitalálnom a hazugságokat, itt meg mindent készen kapok!

— Mit jelent a PRESS szó?
— Pressziót akarunk gyakorolni az amerikai közvéleményre!

1932
Igazgatósági értekezlet

— Használjuk ki jobban a munkásokat!

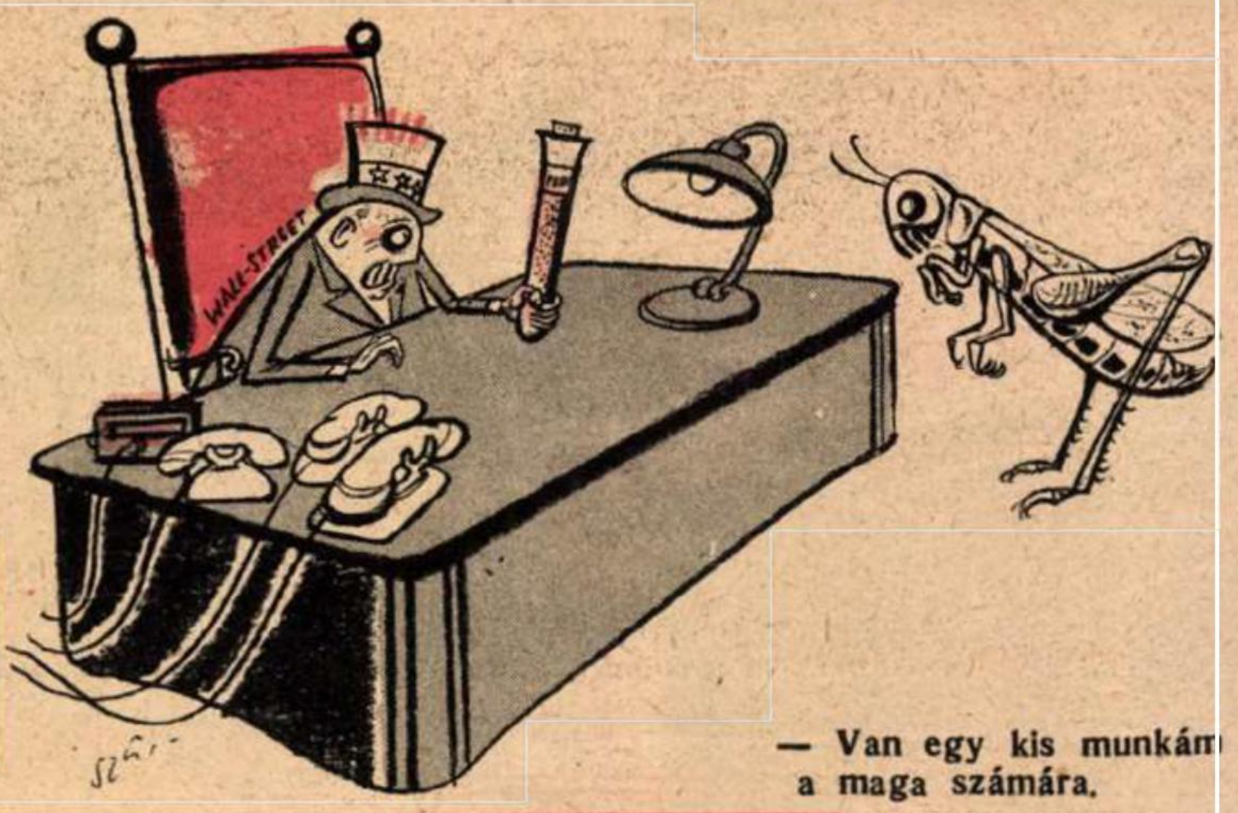
1952
Termelési értekezlet

— Használjuk ki jobban a gépeket!

Sáskák, ha találkoznak

(Fertőzött sáskákkal kísérleteznek az amerikaiak.)

— Van egy kis munkám a maga számára.

Megfelelő embert a megfelelő helyre

Reklámember New Yorkban.

Az amerikai elnökválasztás előtt

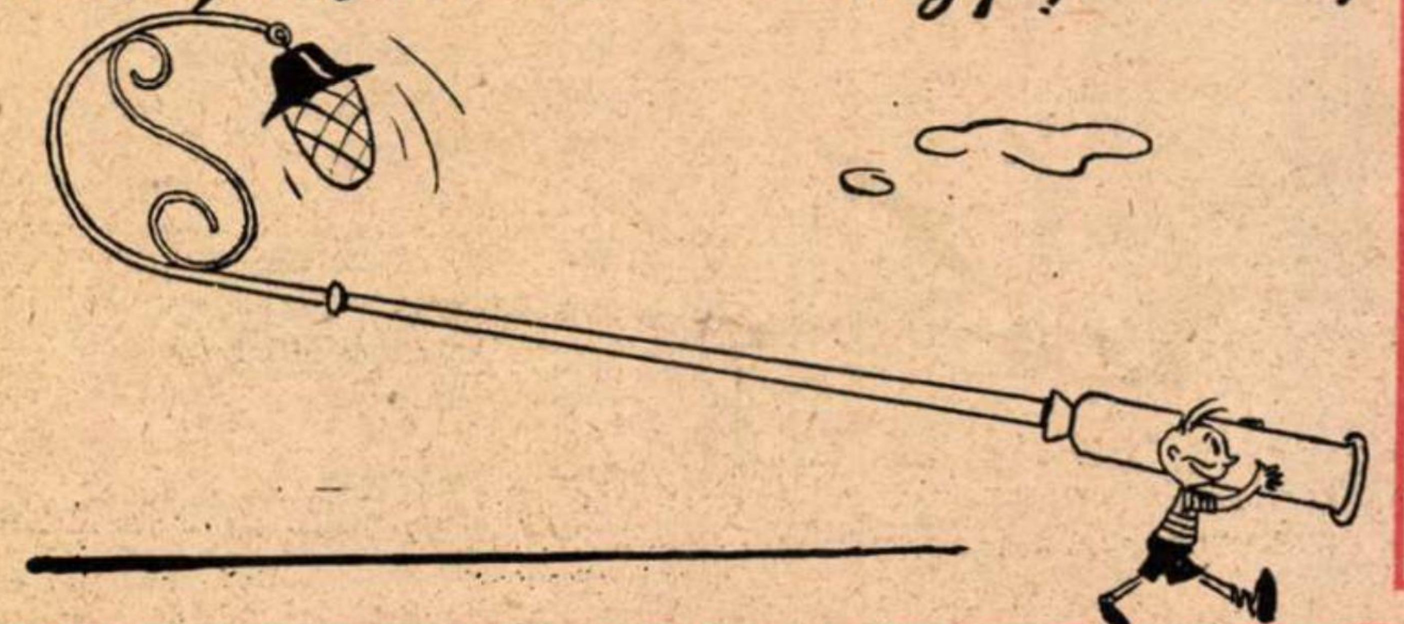

— Szíveskedjék jelenteni a tábornok úrnak, hogy itt vagyok a számlával.

Acélipari sztrájk Amerikában

Tőkés: Ez az én legfájóbb pontom...

Megkezdődött a Fémgyűjtő hónap

A lógós kiskertjében

— Maga miért van itthon?
— Mert beteg vagyok.
— Hát akkor miért kapál?
— Mert izzadnom kell.
— Miért nem izzad a gyárban?
— Akkor ki kapálna?

Déry Tibor:

Gyűlés a Pasaréten

A gyűlés hat órakor kezdődött. Résztvevői pontosak voltak; dolgozószobámból, melynek ablaka a teraszra nyílik, látni lehetett, amint a széksorok szinte egyszerre megtelnek s feleségem, aki a rendező szerepét vállalta, újabb székeket tol ki a színhelyre. A szobába behallatszott az izgatott lábdobogás, a sűrű zsivaj mondatfoszlányai.

— A szónok hova áll? — kérdezte valaki.

— Erre az asztalra, ni!

Megszemlélték az asztalt.

— Inog!

— Annyi baj — mondta egy hang — legföljebb leesik róla.

A terasz keletre nyílik, tehát ilyenkor délután már árnyékban hűsül, az erős szél is, mely egész nap buzgón gyakorlatozott, már elállt. — Mindenki itt van? — kérdezte a feleségem. — János nem jött el — hallatszott egy hang — de az nem baj. — Miért nem baj? — Mert azt, ha megrúgjuk, úgyis elszalad.

Már látnivaló volt, hogy a gyűlés az őszinteség jegyében fog megindulni. — Miért tud a Déry bácsi csak csendben dolgozni? — kérdezte valaki. — Mi lármában is nagyon jól tudunk játszani.

Ezekután kimentem a teraszra s kezeltem a gyűlésen megjelentekkel: Kovács Ferivel, Kovács Gyurival, Kovács Palival, Benedek Gáborral, Gyöngyösi Andrással, Oláh Györggyel, Marnitz Istvánnal, Szalóki Pistával, Szépfi Zsolttal és Szépfi Babszival, a gyűlés egyetlen női, bár még csak hatéves résztvevőjével. Megállapítottam, hogy mindegyiknek, kivétel nélkül vagy sebhelyes vagy friss horzsolástól, zúzódástól vörös a sípcsontja, bokája, térde, csuklója vagy könyöke, egy percre eltűnődtem, vajjon álljak-e fel az asztalra, majd hátamat a falnak döntve, nekifogtam a beszédemnek. — Emberek! — kezdtem. — Idefigyeljenek! Egy érdekellentétet kell megtárgyalnunk. Önöknek koruknál s természetes szükségleteiknél fogva az az érdekük, hogy egész nap, reggeltől-estig torkukszakadtából ordítozhassanak, nekem az, hogy csendben maradjanak. Mikép lehet ezt a kétféle érdeket békésen összeegyeztetni? Én azért költöztem el néhány hónappal ezelőtt a Jászai Mari-térről ide, a Pasarétre, mert ott nappal az utcai forgalom, éjjel a dunai homokkotró végkép lehetetlenné tette számomra a gondolkodást és az írást. Sajnos, csöbörből vödörbe kerültem. Önök tavasz jöttével kizúdultak az ablakom alatti kertbe s fiatal, üde hangjukkal azóta pokollá teszik az életemet. A Jászai Mari-térre nem tudok visszaköltözni, mert a lakást már kiadták. Mitévő legyek, emberek?

(Magyarázatul meg kell említenem, hogy bár a ház lakóinak többségét magam mögött tudtam, felemás érzések kavargattak beszédem alatt. Hiába éreztem a magam igazát, az övékét is átéreztem, ennek a tíz ragyogó szemű, feszes, rózsaszín bőrű, különböző nagyságú testnek s a benne ficánkoló léleknek az igazát, melyek a tavaszt kívánták ünnepelni. Hogy ünneplik? A maguk módján. Z., a házban lakó egyik orvos mélabúsan tanusítja: egész nyáron csukott ablakok mögött ülök s alig várom, hogy újra tél legyen. K. fogorvos, ugyancsak a házból, ugyancsak mélabúsan: az ablakokat csukva tartom, mert a gyerekek felmásznak a jegenyére, rendelés közben belesnek az ablakomon s integetve, ordítva jelentik a többieknek: most húzzák a pacák fogát!)

— Emberek, mitévők legyünk? — folytatom a beszédet. — Hogy lehetne a kérdést közmegelégedésre úgy megoldani, hogy valamennyien jóljárjunk? Kérek újító javaslatokat!

Észreveszem, hogy senkisem figyel rám, mert feleségem a málnaszörpöt töltögeti. — Tessék még kavarni, hogy habos legyen! — követeli Szépfi Zsolt, hatéves. — Még tessék kavarni! — De a többiek szeme sem ott van, ahol kellene, azaz a gyűlés tárgyán, a csend kérdésén, azaz végeredményben azon, vajjon meg tudom-e írni regényem harmadik kötetét. Vagy nem ez dönti el, hogy meg tudom-e írni? A macska vigye el, mondom magamban, begombolom kabátomat, hogy jobb tartásom legyen s a múzsának ajánlva lelkemet, fejest ugrok a tárgyba.

A tárgyalás másfél óráig tart. Újra exponálom s összefoglalom a megoldandó feladatot, mely egyfelől emberszeretetemet, másfelől önzésemet hivatott kielégíteni: hogy lehetne nyélbe ütni, hogy a gyűlés részvevői kedvükre ordítozhassanak, de én ne halljam? Azt ajánlom e célból, tartsák meg társas összejöveteleiket ezután a Vasas sportpálya feletti réten, kétszáz lépésnyire a kerttől. De ennek, mint kiderült, kétszáz akadálya van. A rét lejtős, nem lehet futballozni. Dehogynem lehet, mondom, van egy lapályos része is. De az meg túl keskeny! Alig keskenyebb a kertnél, mondom. Igen, de messze van, a kisebb gyerekeket a mamák nem is engedik oda. Beszéltem a mamákkal, mondom, odaengedik. Igen ám, de ha odaengedik is, mégis messze van, mert ha az embernek csak tíz perce van, a kertbe leugorhat egy-két rugásra, de a Vasasig már nem! Mondjanak le az egy-két rugásról, ajánlom, mondjanak le lelkiismeretük s a magyar irodalom érdekében! Lemondanának, közlik, de mégsem lehet, mert a Vasas fölött nagyobb fiúkból álló bandák járnak s azok elszedik tőlük a labdát. Ez az, kiáltom lelkesülten, ez az igazi, a kaland, a harc, védjék meg a labdájukat, védjék meg a játékhoz való jogukat, a földön mindenki számára van hely, kenyér és szabadság! Tessék harcolni!

Csend támad. Nem lehet, mondja Benedek Gábor józanul, mert azok erősebbek. Nem lehet, mondja Gyöngyösi András még józanabbul, de meg nincs is semmi értelme. Mi itt sokan vagyunk, akik itt akarunk játszani, a bácsi pedig egymagában van. Menjen a bácsi a Vasas-rétre írni! ... Én ugyan nem félek, mondja Szalóki Pista, aki alig látszik ki a földből, mert ha valaki el akarja venni a labdámat, én azt úgy megrúgom, hogy meghal... A Gyöngyösi egy szemtelen fiú, közli egy másik, mert tegnap azt mondta, hogy a bácsi menjen a fenébe a Kossuth-díjával együtt!

Úgy teszek, mintha nem hallottam volna meg. A tárgyalás továbbfolyik, ám javaslataim sorra megbuknak. Menjenek a Torockó-úti játszótérre, ajánlom. Nem lehet, mert ott sok a gyerek. Menjenek a Szilágyi -fasorba! Nem lehet, mert ott sok a villamos és autó. Menjenek a ...mondom, de nem fejezem be. A gyűlés kezdetén még nem voltam sziklaszilárdan meggyőződve arról, hogy az én regényem fontosabb az ő futballjuknál, de amióta oly elszántan védik a maguk vélt igazát, csendesen gyűlölködni kezdek s egyre erélyesebbé válok a magam igaza érdekében. — Mi a te papád? — kérdem ellenségesen az egyik kövér szőke gyerektől. — Aha, pénztáros! ... úgy-úgy, pénztáros! — Igen — mondja a gyerek — s néha csak este nyolckor vagy tízkor jön haza s ha nem stimmel a kassza, akkor ideges, — Elgondolkodom. — Nincs önökben társadalmi felelősségtudat? — kérdem végülis komoran, utolsó s legerősebb érvként. — De igen, van — feleli Szépfi Zsolt, hatéves. — Kérek még egy pohár málnát, habosan.

A kérdés azonban, talán épp mert oly nehéz, hogy én sem tudnék rá határozottan megfelelni, nem téveszti el hatását. — Miért nem ül a bácsi egy szikla tetejére? — kérdi Marnitz István. — Ott nagyon jól lehet játszani!

De úgylátszik, valami mégis csak mocorog bennük. — Én vállalom — mondja Kovács Feri, a legidősebb — hogy délután, amikor idehaza vagyok, csendben leszünk. — Délelőttre is akad egy csendfelelős, Benedek Gábor. Hogy mikép teremtik majd meg a kért és igért csendet, azt nem firtatom, ők tudják, hogy mit vállalnak. Az ülést bezárom, bemegyünk a könyvtáramba. — Ezt mind a bácsi írta? — kérdi valaki. — Csak ezt a sort — mondom. Nézegetnek, kölcsön szeretnének kérni. Nem merem a magam könyveit ajánlgatni, mert ha történetesen nem tetszenének nekik, akkor hogy kívánhatnám, hogy csendben maradjanak? Az egyik mégis elkér egyet, egy másik egy Polevoj kötetet visz, négyen összeállnak egy ukrán meséskönyvre. Most bejöttek az én utcámba, gondolom reménykedve.

Másnap egész nap csend van. Azért, mert olvasnak? Szívem megtelik bizalommal. Egy hónap múlva újabb gyűlés, ugyanitt.

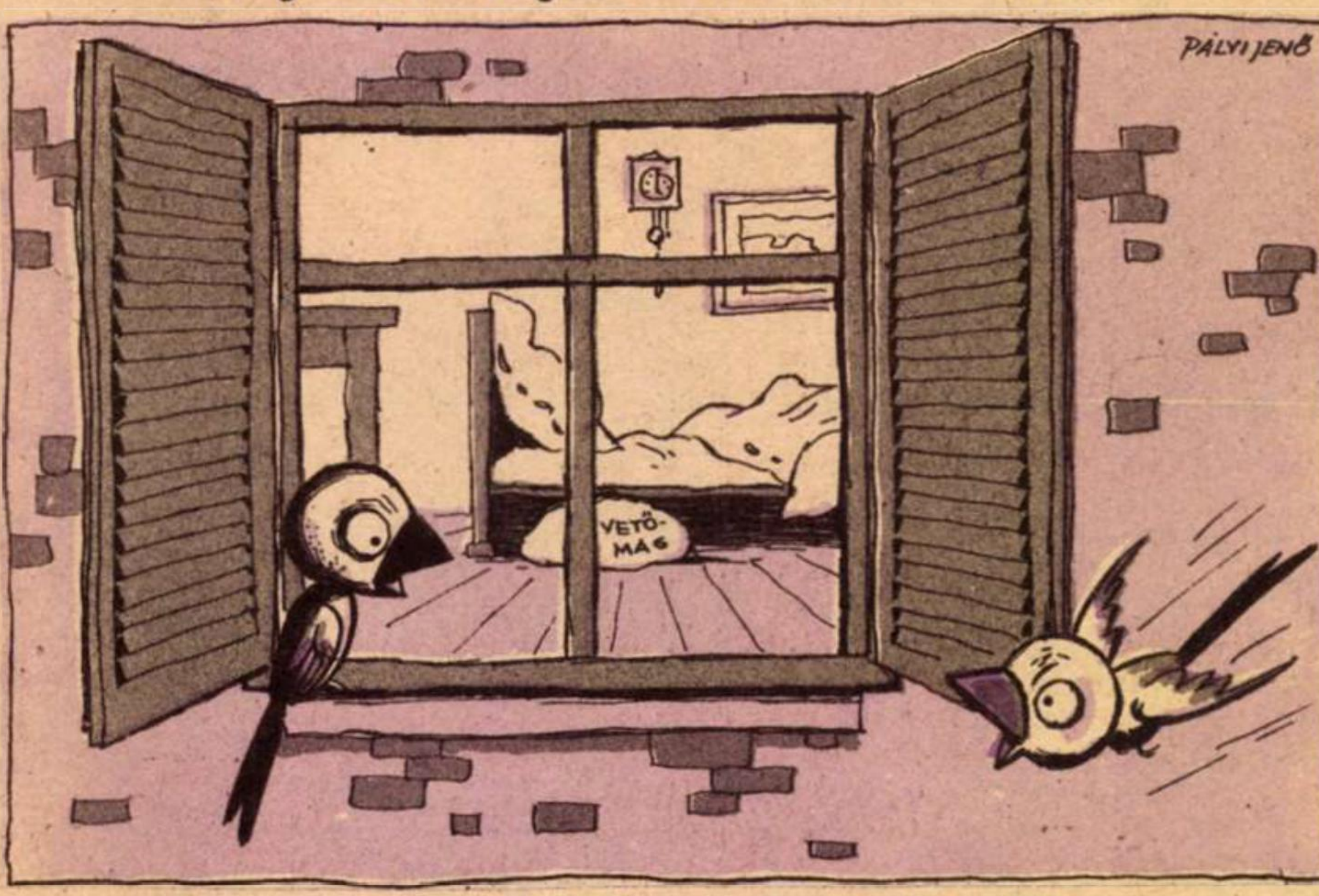
Sötét üstökös

Amerikai tudósok szerint „egy üstökös okozza a koreai járványt."

Bemutatjuk az üstököst.

Majdnem befejeződött a tavaszi vetés

— Gyere ki a földekre Csipike! A mag már mindenütt a földben van.
— Nono, itt még az ágy alatt van.

Darvas Szilárd:

Zsoltár gyermekhangra

(A készülő olasz választások alkalmából)

Lánc, lánc, eszterlánc,
eszterlánci cérna,
ami tegnap fekete volt,
hogy lesz az fehér ma?

Lánc, lánc, eszterlánc,
egyszerű e móka,
körbe-körbe a fasiszták
s vigan száll a nóta.

•

Amerika kezdi,
hivja a válságot,
tőke kezét kormány fogja,
kormány meg a sápot.

Sáp fogja Vatikánt, Vatikánt,
érte bőven kap imát,
szentatya imáját.

Lánc, lánc, eszterlánc,
választások lesznek,
nyujtja kezét most a kereszt
a horogkeresztnek.

Dollár fogja pápát,
Gasperit a pápa
s táncbalép a Vatikán-Bank
fürge kamatlába.

Lánc, lánc, eszterlánc,
Mussolini kéne,
mért is küldték oly hamar
a sárga fenébe?

Jöjj vissza, Benito, Benito,
nem vár téged a bitó,
vezér leszel újra...

•

Lánc, lánc, eszterlánc,
járják már a táncot,
pergetik a rózsafüzért,
csörgetik a láncot.

Minden fasisztára
malaszt bőven hull ma,
s ha a gyomrod vasból lenne,
mégis kifordulna.

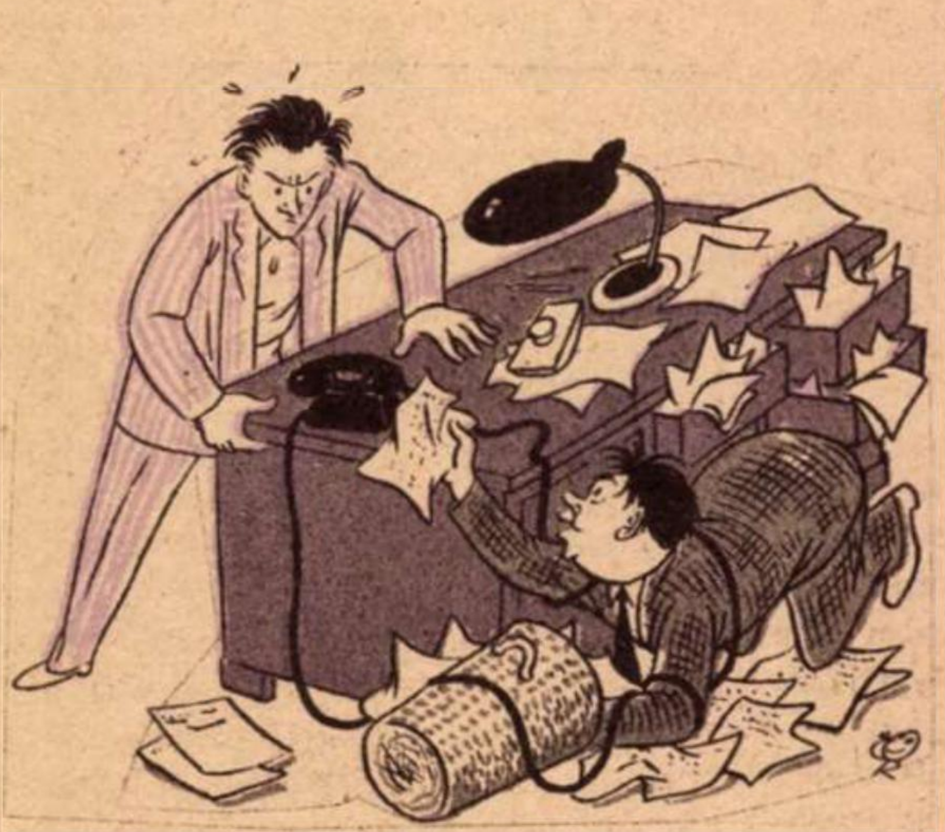
Amerikai cirkusz

A sokszorosan rájukbizonyított baktériumháborút arcátlanul, nyakatekert módon tagadják az amerikaiak.

A fejetetejére állított Igazság: Vigyázzon miszter, ezt nem lehet sokáig csinálni!

Aminek nem szabadna lennie

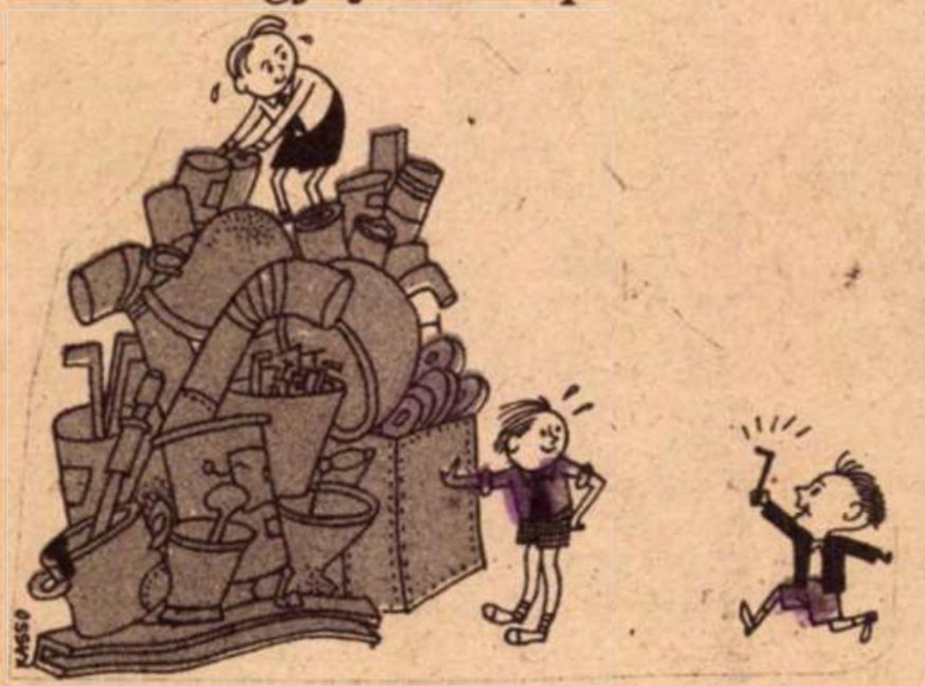

— Megvan! Kár volt aggódni, én minden ügydarabot gondosan megőrzök.

A francia filmgyártás jelenlegi állása

Fémgyüjtő hónap

— Várjatok! Találtam még egy szöget!

Nem könnyű az ÁLBETEGEKNEK

Ne firtassuk a részleteket, de Pecsenyés Vendel negyven esztendőt megért becsületesen működő szervei és pompásan használható végtagjai ellenére, betegállományba került. Pecsenyésünk változatos mesterkedések után, különböző szerek segítségével, remek lázat idézett elő, s ezzel egycsapásra nyert ügye lett. A doktor a sejtek szövedékét romboló miazmákra gyanakodott, s Pecsenyést napi három kanál irtóztató izű lére s ágybanfekvésre itélte.

— Ágyba feküdni? — húzta szájaszélét Pecsenyés vizsgálat után a majomtejmérésben, mely cím alatt szeszes ember a bor, sör, pálinkamérőhelyeket érti.

Ágyba feküdni? — tusakodott Pecsenyés. — De akkor ki csinálja meg Bakácsék tyúkólját, ha én belefekszem az ágyba?

Mert mondanom sem kéne, hogy Pecsenyés bizonyos célzattal hagyta ott az üzemet, s nem véletlen, hogy a betegállomány kegyetlenül szükségessé vált, s úgyis, mint a halál táppénzes vőlegénye, szívesen vállalta a baromfipalota felépítését. Nem is áztatta tovább a gyomrát a jóízű fröccsökben, hanem elballagott a telephelyre, hogy megkezdje az előmunkálatokat. Volt tennivaló elég, s Pecsenyés ráncolt homlokkal méricskélt, számitgatta, mennyi tégla kell, két vagy háromcolos deszka volna-e megfelelő. Mondom, egész jól benne volt már a munkálkodásban, mikor eszébejutott, hogy beteglátogató is van a világon, aki kiváncsi a betegsége esett egyén életére.

Viszont első nap csak nem hozza nyakamra őket az ördög — nyugtatta meg magát Pecsenyés és megpróbált ismét a tyúkól kérdéseibe merülni. — Hol lehetne olcsó téglát kapni?

De azért a beteglátogatás csak nem ment ki a fejéből. Az orvos például nagyon gyanakodva tapogatta. Igen, határozottan rosszindulatú vizsgálat volt, pedig igazán nem tehet róla, hogy egészségesnek látszik. Sajnos, Pecsenyésnek az orvos nem ment ki a fejéből. Igen, egy új, részletes vizsgálat miatt az orvos már biztosan otthon várja a sztetoszkóppal, s egyéb elképesztő műszerekkel...

Indíts haza! — döntött Pecsenyés, és futott, mint egy őrült. Azonban kár volt a gőzért, otthon nem várta semmiféle orvos, vagy más inkvizitor. A kis fiát kapta el, s kérdezte ki alaposan:

— Pistike, mondd csak, nem keresett senki? Mi? Olyan jódszagú bácsi. Nem? Biztos? Te, vigyázz! Szóval, nem keresett...

Beteg vagyok, értitek — oktatta ki a ház népét, s bizonyításul kutyaugatásszerűen köhögött. — Kh... kh... féllábbal a sírban vagyok... kh...

Azonban ettől a naptól kezdve idegesítő, zaklatott idők jöttek, az élet ajzottá vált, a tyúkól is lassan haladt, pedig közben kapott egy rendelést nyúlketrecre is. Hiába, egyszerre óllal foglalatoskodni, készülni az idegölő felülvizsgálatokra nem gyerekjáték és ráadásul várni, várni a beteglátogatókat.

— Nemhogy hagynák az embert békén meghalni, — panaszolta egyik keserves nap után a söntésben a csaposnak és bosszankodott, hogy nem ízlik a fröccs. Hát hogy ízlene, mikor otthon várja őt a beteglátogató? — eszmélkedett Pecsenyés, s érezte, tudta, amíg ő itt lézeng, otthon tűvé teszi érte a beteglátogató a házat. Az érzések csalhatatlanok — mormogott Pecsenyés, mikor nyílott az ajtó s haldoklónk, rémülten hagyta félbe fröccsének szopogatását. — Tudta, sejtette, most lépett be a beteglátogató, s nem pedig otthon várja őt szemrehányó képpel és letolással. S valóban: belépett egy betegIátogató kinézésű férfi s tekintete szúrósan szegeződött Pecsenyésre. S jött, jött, már Pecsenyés mellé ért, kinyitotta borzasztó száját. Látszottak harapós fogai, pokolit vigyorgott és mondta... Kérem, szabadna egy kis tüzet? Látom, éppen ég!

— Kérem, kérem — tört ki megrendítő udvariassággal Pecsenyés, s felszabadultan tolta parázsló cigarettáját az illető orra alá. — Parancsoljon. Kérem... De mennyire, hogy égek...

Most aztán haza — idegeskedett Pecsenyés és tudta, mégis csak otthon várja a betegIátogató, az orvos, a társadalmi bíróság. Hátha ez a cigarettás volt a betegIátogató, csak előbb idejött szimatolni, mert a szomszédék Jóskája, az a ronda kölyök beárulta.

Rohant hát haza, illetve rohant volna, de nem bírta az iramot. A gyomrában komisz nyilalást érzett, a szívében nyilak szurkáltak, az idegei is cefetül rendetlenkedtek — s mindezek mellett az ól messze, de milyen messze volt a befejezéstől.

Ám otthon sem várta senki. Ez kibírhatatlan — vinnyogta Pecsenyés, s egymásután szívta a cigarettákat. Lefeküdt, nehezen aludt el, s mikor másnap reggel felébredt, hallja, hogy valaki belép a kertajtón — a betegIátogató. Tudta, most az egyszer valóban nem téved. és ráadásul ágyban van, nem az ólat barkácsolja, nem a söntés pultját támasztja. — Óh, gyere édes betegIátogató, gyere, hidd el, tényleg fáj a gyomrom...

De semmi, csak az újságos bácsi volt. Pecsenyés ordítani szeretett volna. Nyugtalanul tapogatta csuromvizes homlokát. Elhatározta, felkel. Fel akart kelni, be kell fejezni az ólat. Mondom, fel akar kelni, de nicsak, a gyomrát eddig soha nem érzett nyomás döngöli, mellét kések szaggatják, a szeme rezeg, mintha millió betegIátogatót látna. A füle meg hallja, amint a millió betegIátogató mondja: „Te büdös csibész! Lógsz, szimulálsz? Becsapod az államot? Mars ki az ágyból!..."

— Megyek, megyek — lihegi Pecsenyés hideglelősen, — még ma bemegyek az üzembe.

Ki akar ugrani az ágyból. Valami éles vág megint a mellébe... A lába gyenge, mint a viola s remeg... És a láz... Igen, a láz, lávaforrósággal öleli körül. Nem tud felkelni.

Jaj, fáj, mindenem fáj! — nyögi Pecsenyés s hirtelen agyába villan az igazság. — De hiszen én belebetegedtem a szimulálásba... Bele... bete... gedtem...

Visszadől a párnára, s bár hideg rázza, forróság kerülgeti, szinte megnyugszik. Jó dolog, hogy nem kell külön előkészület a felülvizsgálathoz, — most már jöhet a betegIátogató.

Nagy S. József

Gádor Béla: Kiadtak Verpelétinek

Néhány héttel ezelőtt elterjedt rólam a városban, hogy tehetséges vagyok. A félreértést az okozta, hogy Dongó, a híres és félelmetes kritikus tévedésből viszszaköszönt nekem, mert összetévesztett Kuczka Péterrel. Az esetnek két költő és egy novellista voltak szemtanúi, akik Dongó barátságos fejbiccentését irodalmi visszaköszönésnek értelmezték s a hírt tovább vitték.

Másnap reggeltől-estig szólt a telefonom, különböző cikkek, regények és elbeszélő költemények írásával bíztak meg és este, amikor holtfáradtan a dicsőségtől nyugovóra akartam térni, megszólalt az előszoba csengője. Sovány, gyűröttarcú, de rendkívül szuggesztív tekintetű fiatalember állt az ajtóban. Hóna alatt pléd, kezében termosz és egy kisebbfajta bőrönd.

— Verpeléti Győző vagyok — mondta.
— Szervusz. Nem ismersz?

— Valami rémlik...

— Az X. színház dramaturgja vagyok. Ha megengeded, néhány napra ideköltözöm hozzád. Téged ugyanis kiadtak nekem...

— Hogyan?!

— Ne ijedj meg. Arról van szó, hogy te darabot fogsz írni nekünk és én addig nem megyek le a nyakadról, amíg ezt a darabot ki nem préselem belőled. Eljég disznóság, hogy egy ilyen tehetséges ember, mint te, még nem írt eddig színdarabot.

Benyomult a lakásba, a plédet kiterítette az ágyon, kicsomagolta a toalettcikkeit, kezet mosott, majd a táskájából kivett egy darab kolbászt és két ecetesuborkát és vacsorázni kezdett.

— Témád van? — kérdezte, miközben egy csattos üvegből fröccsöt töltött magának.

— Nincs. És azt hiszem, ti tévedtek, mert én nem tudok darabot írni...

— Azt te csak úgy gondolod. Különben is azért vagyok én itt. A dramaturgia szabályai a kisujjamban vannak. Bízd rám magad. Én meglököm a te áldott fantáziádat és a helyes útra terelem.

Kicsavarta a termosz nyakát, töltött egy vizespohár feketét és rámparancsolt, hogy igyam meg. Amikor szabódni kezdtem, hogy egyedül jobban tudok dolgozni, fejcsóválva nézett rám:

— Vedd tudomásul, hogy egy színdarab megírásához legalább negyven ember szükséges. De mi megcsináljuk ketten. Arról ne is álmodj, hogy magadra hagylak. Ismétlem, ki vagy adva nekem, mától kezdve te vagy az én foglalkozásom. Légy nyugodt, semmiben sem foglak befolyásolni. Úgy írsz, ahogy írnod adatott. Én csak éppen itt vagyok, hogy kéznél legyek, ha megakadnál...

— Mondom, hogy nincs témám...

— Akkor én ajánlok egyet. Hallottál már Bendeguz lovagról?

— Soha.

— Bendeguz lovag a XVI. században élt és Szatymaz mellett kilenc napig védett egy nyirfaerdőt a törökök ellen.

— Ez biztos?

— Olyan biztos, hogy Kapornaki már operát ír róla. De az ne izgasson. Előszöris mi hamarabb leszünk készen, másodszor pedig Bendeguz lovagot nem lehet kisajátítani. Írd: Bendeguz lovag. Színmű 3 felvonásban.

Őszintén megmondtam Verpelétinek, hogy Bendeguz lovag nem tudja megindítani a fantáziámat. Ajánlottam egy másik témát, de Verpeléti elvetette azzal, hogy a Bendeguz-téma a színháznál elvileg már el van fogadva. Megpróbáltam magam Bendeguz lovag helyébe képzelni, amint a nyirfaerdőt védi. Nem sikerült. Verpeléti néhány percig némán nézte kínlódásomat, aztán megszólalt:

— Bendeguznak van egy szerelme Ildikó, akinek az apja átpártolt a törökökhöz... Érzed a konfliktust?

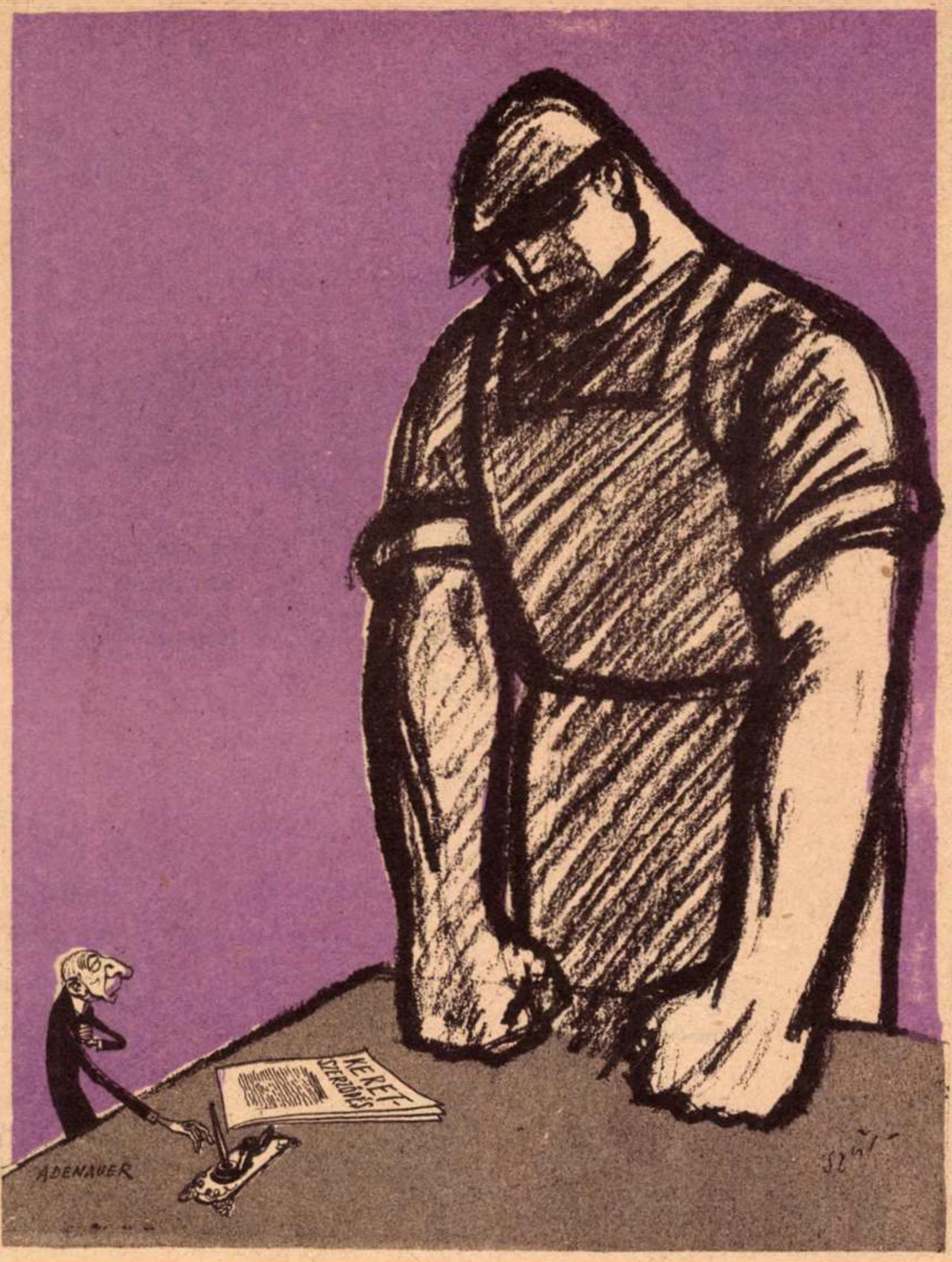
Nem éreztem semmit. Verpeléti felolvasott ötven oldalt Bendeguz lovag emlékirataiból, majd felvázolta, hogyan képzeli el az első felvonást. Azt ajánlottam neki, hogy írja meg ő, mire gúnyosan kacagott:

— Ne légy csacsi. Én nem vagyok író, én dramaturg vagyok. A darabot neked kell megírnod. Tehát írd: Szín: tisztás a nyirfaerdő szélén. Messzi a szatymazi faluvég látszik. Távolról kutyaugatás...

Reggelig lediktálta nekem az egész első felvonást. Közben elszívtam ötven Kossuthot, megittam egy liter feketét és kétszer ülve elaludtam. Sok vita nem volt. Egyízben támadt csak nézeteltérés közöttünk, mert én azt állítottam, hogy a „hanyatt" szót két tével írják. Ő azonban bebizonyította nekem, hogy a helyesírás szabályai szerint ezt a szót két tével, viszont a dramaturgia szabályai szerint egy tével írják. Amikor a munkát befejeztük, Verpeléti kijelentette, hogy nagyszerűen tud velem dolgozni, mert ezt az én áldott tehetségem lehetővé teszi. Nyolc óra tájban karon fogott és elvitt sétálni. Egy forgalmas utcakereszteződésénél, amikor a lámpa tilosat mutatott, kiszakítottam magam Verpeléti karjaiból. Ő nem számított erre a vakmerőségre és földbegyökerezett lábakkal nézte, amint szökdécselve rohanok át az úttesten és eltűnök egy mellékutcában.

Azóta nem voltam a lakásomon, az éjszakákat egy barátom vendégszerető otthonában töltöm. Nappal nagy óvatossággal és körültekintéssel közlekedem az utcákon. Félek, hogy találkozom Verpelétivel. Nagyon kérek mindenkit, ha látnak egy gyűröttarcú fiatalembert, aki hóna alatt Bendeguz lovag emlékirataival engem keres, mondják meg neki, hogy Dongó azóta már többször nem köszönt vissza nekem, efölötti bánatomban meghaltam és Szatymaz mellett vagyok eltemetve.

A saját nevében

Adenauer: Én vagyok Németország, én aláírom...

Május 25

Ridgway tábornok május 25-én bevonul Párizsba.

Párizs öreg város, látott már egy pár bevonulást; de ugyanannyi kivonulást is látott már. Tizenkét évvel ezelőtt például Ridgway apja vonult be Párizsba. Ridgway apját Schickelgrubernek hívták és nem vérszerinti, hanem vérengzésszerinti apja volt Ridgwaynek; szellemi és politikai apja, egyébként általában Hitler Adolf néven ismerték. Vannak köztük különbségek is, Hitler gázzal dolgozott, Ridgway baktériumokkal; Hitler németül beszélt, Ridgway angolul; Hitler fasiszta volt és Ridgway még nagyobb fasiszta. És most Ridgway szellemi atyjának és tizenkét évvel ezelőtti elődjének lábanyomán bevonul Párizsba. Abba a Párizsba, amelynek címerén ez a jelmondat áll: Fluctuat, nec mergitur. Hányódik, de nem süllyed el.

Párizs túlélte Hitlert és Ridgwayt is túl fogja élni.

Az őrült csatár

Futballmeccseken látni néha, hogy valamelyik csatár egyéni akciót kezdve, társaitól elhagyva, egyedül rohan a kapu felé.

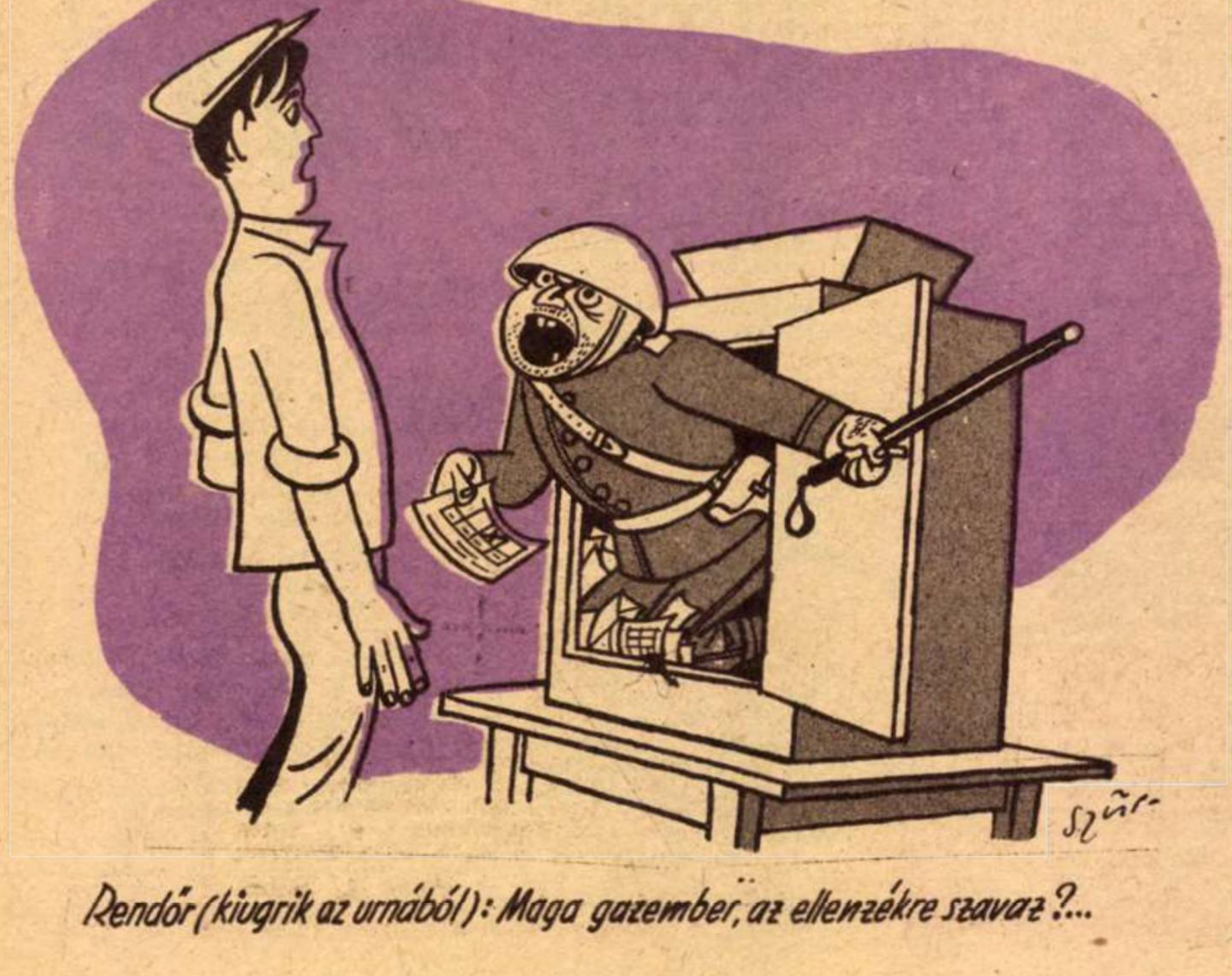
Ez a jelenet jut az ember eszébe, amikor Adenauerre és a Nyugatnémetországot végképpen megfojtani szándékozó keretszerződésre gondol. Adenauert otthagyta egész Németország, most már otthagyta a saját pártja is. Von Brentano, a CDU parlamenti csoportjának elnöke levelet írt az állítólag gyengélkedő Adenauernek és felszólította, hogy ne írja alá a keretszerződést, amelytől a német nép csak szerencsétlenséget és szenvedést várhat. Adenauer, ez a tébolyodott öreg csatár azonban nem veszi észre, hogy egyedül rohan a labdával és nem veszi észre, hogy a labda nem is labda, hanem bomba; vagy ha észrevette, nem törődik vele. És nem törődik vele, hogy senki se biztatja a nézők közül, hanem mindenki undorral és fenyegetően nézi, hogy mit művel. Csak rohan őrjöngve a kapu felé egyedül.

Ebben a nagy rohanásban nagyon meg fogja ütni a bokáját, de egyelőre még rohan, rohan eszeveszetten a kapu felé.

A börtön kapuja felé.

Választás lesz Egyiptomban

(Kép a jövőből)

Rendőr (kiugrik az urnából): Maga gazember, az ellenzékre szavaz?...

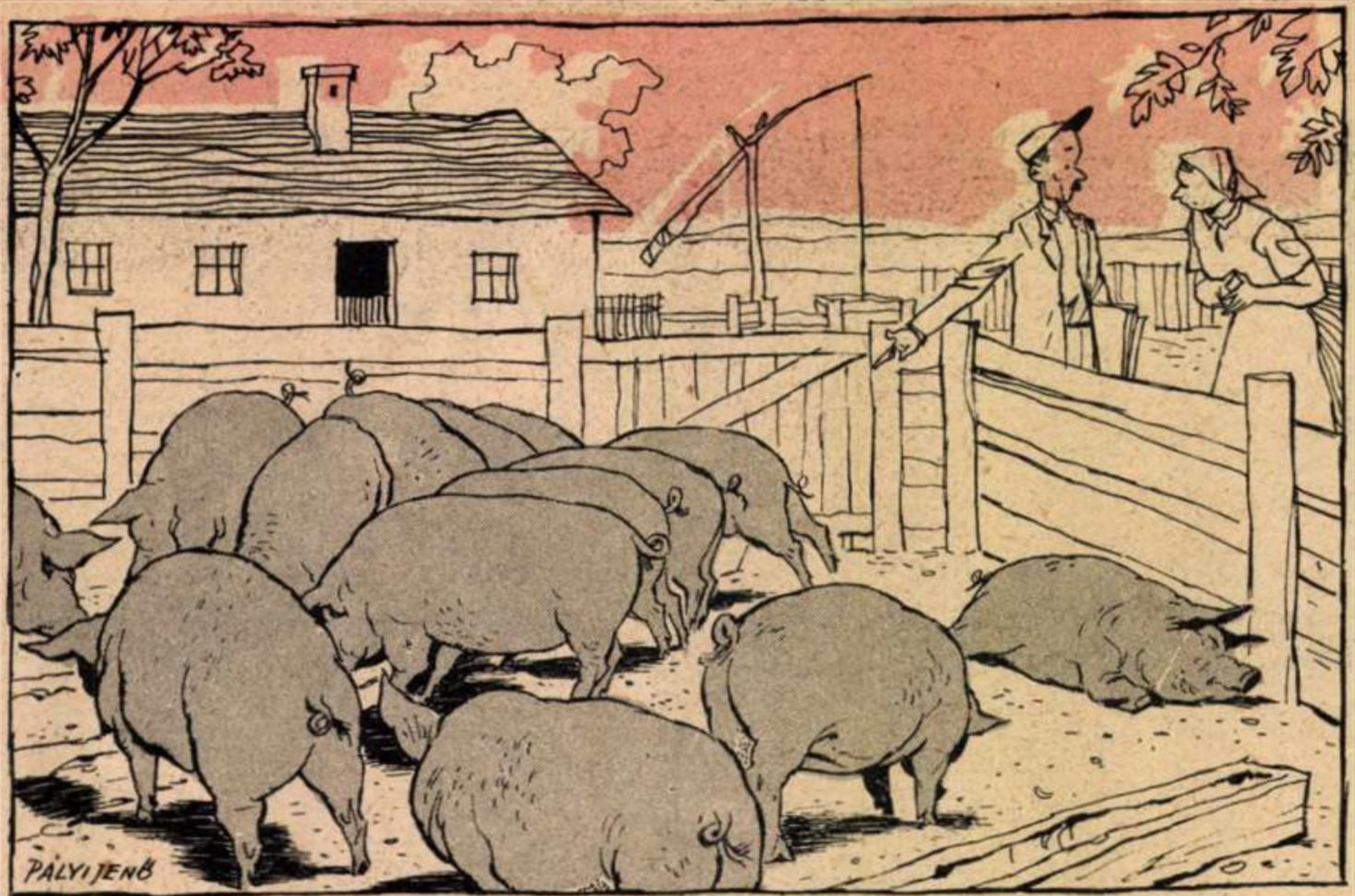
Csak ezt tudja mentségére felhozni

(A gyakorlatozó angolok gyujtóbombákkal porráégették a nyugatnémetországi Sennelager erdeit.)

— Mit panaszkodik? Mi csak azt csináljuk maguknál, amit az amerikaiak nálunk Angliában.

Kulákné megmagyarázza

— Húsz darab sertésük van, és még egyet se adott be az ura?
— Beadott volna, kérem... de akkor a szívét kéne megoperálni.
— ?
— Mert a szívéhez van nőve valamennyi.

A bibliás ember

Truman legújabban sáskákat is „bevetett” Koreában.

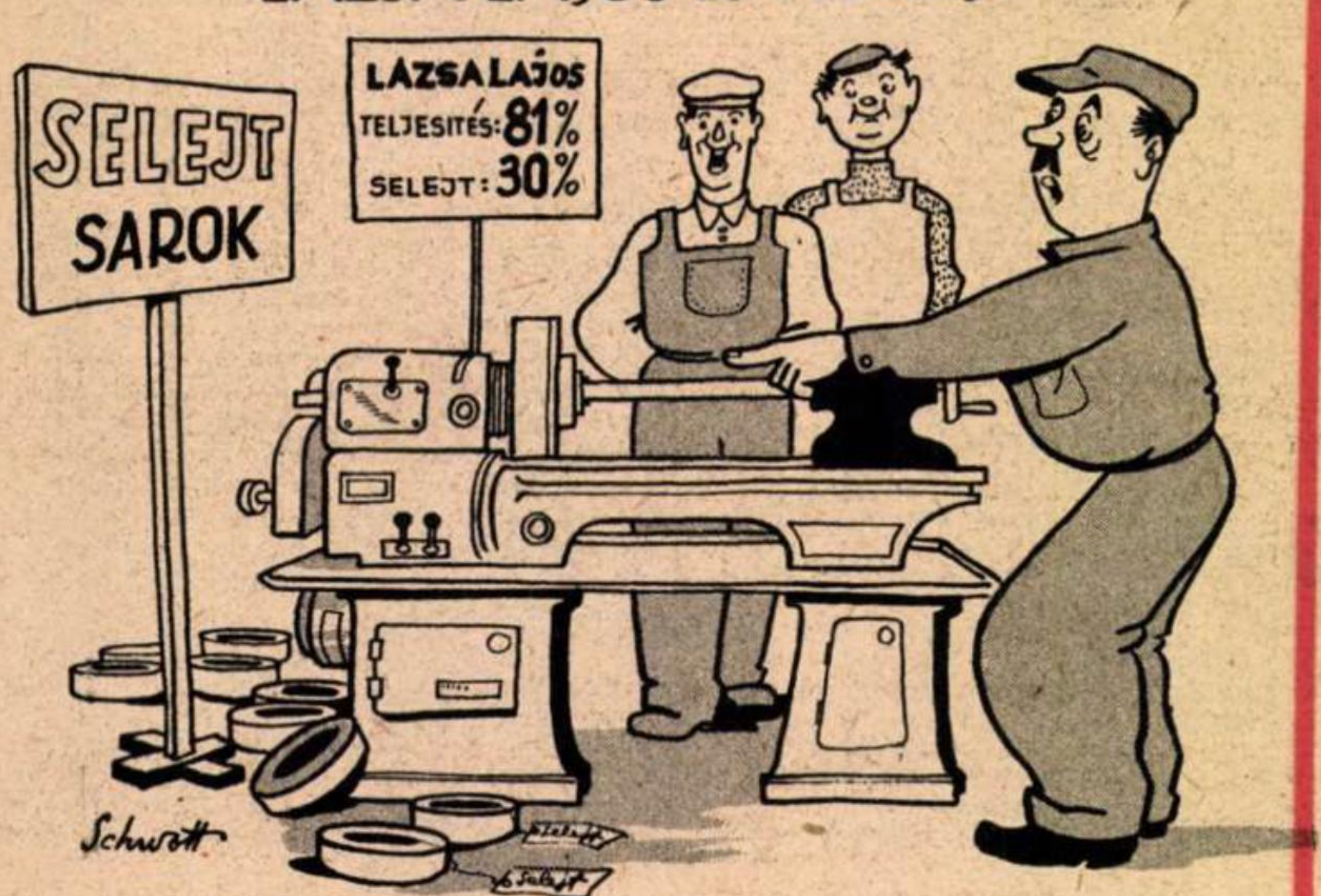

— Járvány, férgek, sáskák... Mondja, father, nincs a tíz csapásban olyan tipp, amely ellen a koreaiak nem tudnak harcolni?

Méhek, csak úgy röptében

— Látod Zümike, az az igazgató sokmillió forintot spórolt meg a beruházási alapból. Takarékosságból példát vehetsz róla.

LAZSA LAJOS ÉS A SELEJT

— Ki állította a gépem mellé ezt a táblát?
— Mi hoztuk ide udvariasságból, hogy ne kelljen a selejttel a műhely másik végébe fáradnod.

Elkési a beadást

— Miért nem géppel nyiratja a juhait, Zsíros úr?
— Mert így lassabban megy...

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

Téglaégető feljáró nélkül

Most készült el a Gyöngyösi Téglagyár új téglaégetőkemencéje. Az átadásra készenálló újtipusú kemencével csak egy, illetve két nagy baj van. Nincs feljárója és nincs szellőztetője. Igy használhatatlan! Ezért jó lenne, ha a kemencéhez egy helikoptert is szállitanának, hogy be lehessen menni. Szellőztető helyett pedig talán zsákban lehetne behozni a friss levegőt.

Gyöngyösi Téglagyár
Nagy Sándor

*

Tekintettel arra, hogy a „Le a bürokráciával!” rovatunkba küldött levél vidám hangja ellenére is rendkivül súlyos hibáról számol be, a Ludas Matyi nyomban érintkezésbe lépett a Gyöngyösi Téglagyárral, ahol a kemence ügyében még a következő részleteket tudta meg:

A 85 méter hosszú és 8 méter magas téglaégetőkemencét a gyöngyösi Magasépítési V. és a budapesti Gyárkéménykazánépitő V. készitette. A tervezők és a kivitelezők elfeledkeztek a szellőztetőkről és a feljáróról. Azok a dolgozók, akik az elkészült kemencét homokszigeteléssel látják el, létrával másznak fel a kemence magas ablakáig és ilyenmódon (nehezen, nagy fáradsággal és lassan) tudják csak a homokot felszállitani.

A Gyöngyösi Téglagyár figyelmeztette a mulasztásra a Gyöngyösi Magasépitőt és a Gyárkémény Kazánépitőt. Most talán utólag kijavítják a hibát, ami azonban tetemes költséget, munkakiesést jelent és arra sem ad magyarázatot, hogy a két vállalat mérnökei hogyan feledkezhettek meg a feljáróról és a rendeletekben előirt két szellőztetőről.

Javaslat „Közért“-ügyben

Nemrégiben a Dob-utca és Rumbach Sebestyén-utca sarkán új Közért nyilt. Közértet kapott az Öv-utca — két helyen is. A József-krt. 31. számú házban is megnyilt egy új fiók. Sajnos, nem sok örömük van ezekből az új Közért-üzletekből a dolgozóknak, mert reggel 8 órakor nyitnak és délután 4 órakor zárnak. Ugyanez a helyzet még nagyon sok már régóta működő Közért-boltnál is.

Reggel, amikor a dolgozók munkába mennek, még nincs nyitva és amikor munkából jönnek, már zárva van a Közért. Van Közértünk, nincs Közértünk.

Azokban az üzletekben, amelyek késő estig vagy éjjel-nappal nyitva vannak, természetesen nagy tumultus van és sokáig kell várakoznunk, amig sorra kerülünk.

A dolgozók érdekében talán meg lehetne úgy oldani a Közértek nyitvatartását, hogy váltott műszakban dolgozzanak az eladók és mi munkábaindulás előtt, majd utána is vásárolhassunk.

Papp Miklós
Sándor-tér 4.

Vas Lászlóné
Gervay-u. 120/a.

Lehoczky István
Rumbach S.-u. 3.

Gyermekmérleg

Kisfiunk született és az orvos azt ajánlotta, hogy a szoptatás ellenőrzéséhez mérleget szerezzünk be. Megtudtam, hogy a nemrég megnyilt 1. számú gyógyszertárban, a Rákóczi-út és Lenin-krt sarkán csecsemőmérleg is kölcsönözhető.

Elmentem a gyógyszertárba, ahol azt kérték, hogy a vállalatomtól 700 forintos jótállási levelet hozzak.

Én állományilag Salgótarjánhoz tartozom, ezért feleségem vállalatához, a Közért VII. központjához fordultam. A vállalat közölte, hogy nem adhatnak jótállási levelet. Felkerestem a Kereskedelmi Központ pártirodáját. Megtudtam, hogy állami vállalat sem kölcsönt, sem hitelt nem adhat és a Közért helyesen járt el.

Megkérdeztem, hogy akkor a Gyógyszertár V., mint állami vállalat, miért nem ismerte ezt a rendelkezést?

A Kereskedelmi Központ pártirodája ezután a Gyógyszertár V. főkönyvelőségéhez fordult, ahol kijelentették, hogy fényképes munkaigazolvány és havi kölcsöndíj ellenében ki kell adni a mérleget.

Újból elmentem a Gyógyszertár V. 1. számú fiókjába, ahol elmondottam, hogy milyen felvilágosítást kaptam. Megkértem a fiók dolgozóját, Dobosnét, hogy hivja fel a főkönyvelőséget. Ez megtörtént, de legnagyobb csodálkozásomra a telefonbeszélgetés után még mindig a jótállási levélhez ragaszkodott.

Az elutasító válasz írásbafoglalását kértem. Bár nem szivesen, de megírták a levelet. Újra a Kereskedelmi Központhoz mentem el. A Központ párttitkára ismét a főkönyvelőséghez fordult. Megszövegeztek egy levelet, amelyet a Közért VII. központjának kellett volna aláírni. Mielőtt aláírattam volna, elvittem a gyógyszertárba Dobosnénak. Dobosné elolvasta és kijelentette, hogy erre a levélre sem tudja kiadni a mérleget. Megemlítette, hogy Békekölcsön-kötvény letétbehelyezése esetén is megkaphatom a mérleget.

Most már egy kicsit dühös voltam és megkérdeztem, miért hagyott másfél napig szaladgálni, ha ilyen egyszerűen el lehetett volna intézni az ügyet. Azt válaszolta, hogy erről a megoldásról megfeledkezett.

Hazasiettem és elvittem a Békekölcsön-kötvényeket És most ért a legnagyobb bosszúság: Dobosné kijelentette, hogy most nem adhat mérleget, mert minden mérleg ki van adva.

Most már csak a bürokrácia ostorozója, a Ludas Matyi segíthet — gondoltam — és megjegyeztem, hogy megirom az esetet a Ludasnak. Ennek a kis fenyegetésnek hatása nem maradt el, Dobosné ígéretet tett, hogy másnapra kapok mérleget. Kaptam...

Most már csak azt szeretném tisztázni, hogy a gyógyszertár miért kér 700 forintos jótállási levelet és ha jogában van kérni, miért nem adhat ilyet egy másik vállalat? Ha ezt tisztáznák, dolgozótársaimnak nem kellene a csecsemőmérleg miatt másfél napig kimaradni a munkából.

Harmat Alfréd
SZÖVOSZ központi instruktor

Ludas Matyi elintézte

A Ludas Matyi április 24-i számában megjelent „A Ceglédi Húsipari csomagjai” cimű közleménnyel kapcsolatban vizsgálatot inditottunk és új kézbesitési rendet léptettünk életbe. A vállalat a csomagokat már a Cegléd 2. postahivatalban veheti át.

Magyar Postaigazgatóság
Budapest

Titkos fegyver?

A budapesti Bródy Zsigmond-úti Épitőipari Vállalattól hivatalos levelet kaptunk. Megkértek bennünket, hogy vizsgáljuk ki: egyik dolgozójuk miért nem jelentkezett munkahelyén.

A levél következő mondatát azonban nem értettük meg:

„A szocializmus épitése megköveteli, hogy a munkafegyelmet sértő dolgozókat a mrhhxözod grhxbrtéb biláhodizdukgrl, ópizmunkánk gonzoddáháts.”

A vállalat felszólit bennünket még arra is, hogy ezzel a fegyverrel élve, legyünk segitségükre. Tekintve, hogy fegyvert emlitenek, kérjük őket, küldjék el a használati utasitást is, mert az idézett fegyvert nem tudjuk elsütni.

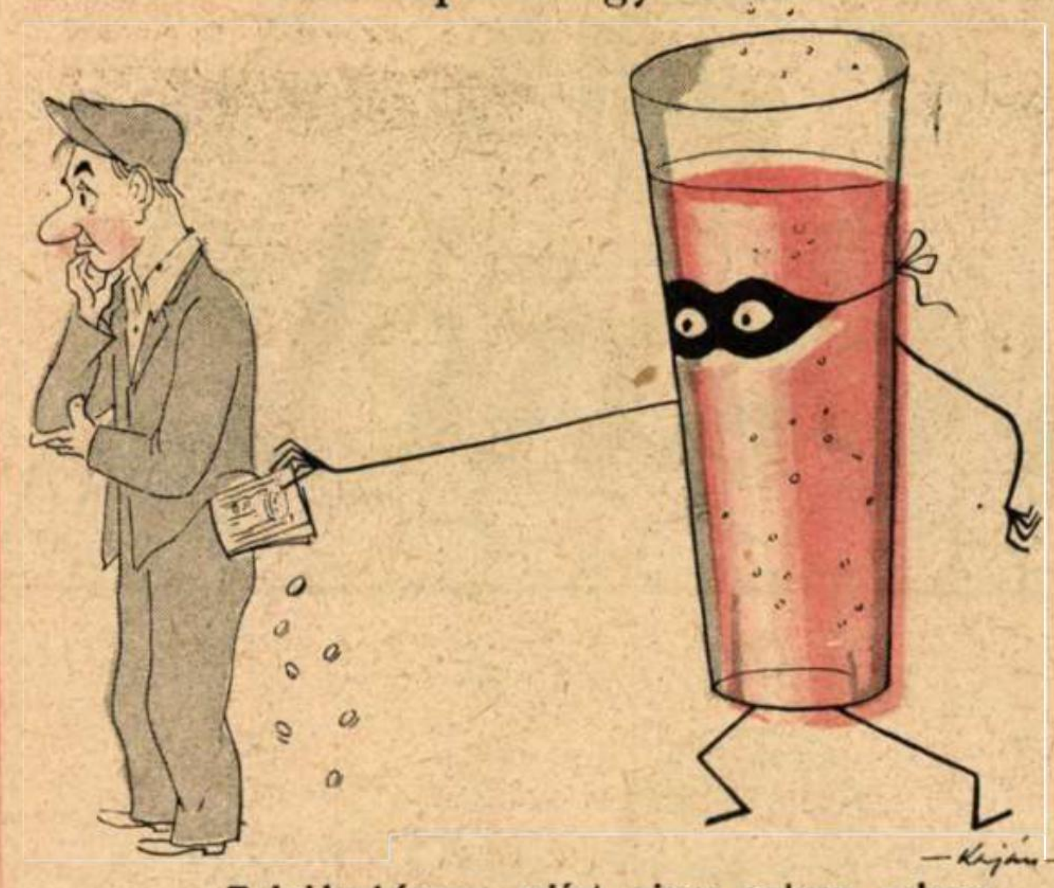
Mi is követünk el írógéphibákat, de ilyen sokat egycsomóban nem. Ha pedig mégis ilyen sok géphibát ütnénk le, akkor postázás előtt észrevennénk és átirnánk a levelet. Ezt a vállalat osztályvezetője, (aki olvashatatlan aláírással látta el a levelet) és a levélben szereplő Klingerné nevű előadó és Bné nevű gépíró is megtehették volna és akkor nem kellene törnünk azon a fejünket, hogy milyen fegyverrel járuljunk hozzá a munkafegyelemhez.

Brugós Antal vb. titkár
Mosonszentjános

Ludas Matyi
Főszerkesztő: GÁBOR ANDOR
Felelős szerkesztő: GÁDOR BÉLA
Szerkesztő: TABI LÁSZLÓ
A kiadásért felel:
a Lapkiadó Vállalat igazgatója
Szerkesztőség: VII., Lenin-krt. 9-11.
Telefon: 222-271, 221-293.
Kiadóhivatal: VII., Lenin-krt 9-11
Telefon: 221-285
Hirdetési osztály:
VII., Lenin-körút 9—11.
Telefon: 221—285.
Terjeszti: Posta Központi Hirlap Iroda O. V. Előfizetés, személyes ügyfélszolgálat: V., József nádor-tér 1. Telefon: 183-022, 180-850.
Budapesti Szikra Nyomda,
V., Honvéd-utca 10
Felelős vezető: Radnóti Károly

Kis képes magyarázat

— Tulajdonképpen miért nincs nekem sohase pénzem?

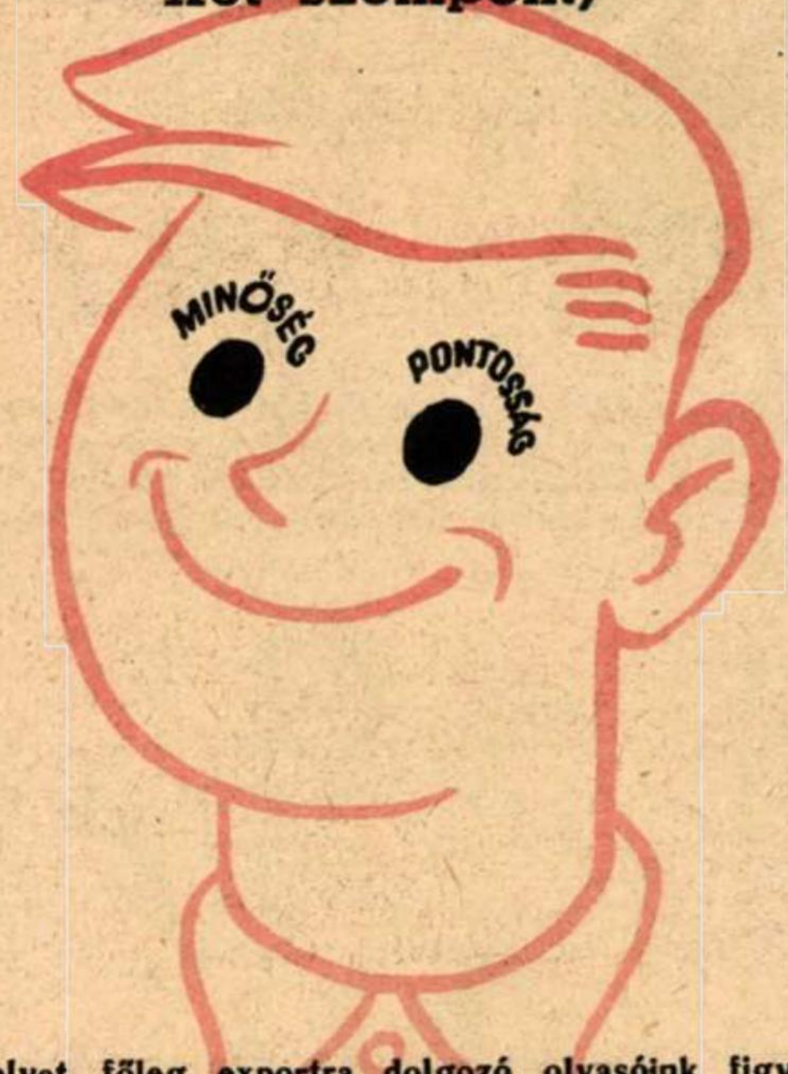
— Halló! Ki beszél? Zürimpex? Te vagy az, Klári? Itt Béla! Szervusz drágám... Azért hívlak, hogy megbeszéljük, mikor találkozunk! Hogyan? Hogy ma este tízkor végzel, értekezleten vagy? Az nem jó, mert én viszont ma éjszakás vagyok, féltízre megyek be... Akkor majd reggel hétkor... Mit mondasz? Hogy neked hétre már bent kell lenned, énekpróba van! Hát akkor... holnap találkozunk, jó? Mikor? En délelőtt ráérek... Persze, akkor te bent vagy... Délután? Mit mondasz? Hatkor sakk-kör, hétkor kultúrpróba... Mit csináljunk? Hétkor én már az üzemben vagyok... Hát legyen holnapután! Holnapután... Jaj, holnapután nem lehet, mert vízijártasságit teszek, utána értekezlet... Mit csináljunk? Halasszuk a jövő hétre? Ugy szeretnélek látni már egyszer... Tudod, mit? Találkozzunk vasárnap! Jó? Hogyan? Hogy hétvégi kirándulást rendez a vállalat? Jelentsd be, hogy én is jövök! Mit? Hogy kevés a férőhely, azt mondták, vendégeket nem lehet hozni? Ez mégis hallatlan! Mondd meg, ragaszkodsz hozzá, hogy én is eljöhessek! Mondd meg, hogy nekünk legalább egyszer egy héten okvetlen beszélnünk kell egymással! És különben is... én nem vagyok vendég! *En a férjed vagyok!*

A család a békegyűlésen

— A kicsit vidd fel és fektesd le, a nagyobbik már elég okos ahhoz, hogy megértse, hogy róla is szó van...

Két szempont,

amelyet főleg exportra dolgozó olvasóink figyelmébe ajánlunk.

Tisztasági Hónap

A gyerek napjában háromszor mosakszik; többnyire kétszer szárazon, egyszer nedvesen. A száraz mosdás nem olyan, mint a száraz vegytisztítás, nem szabad azt gondolni, hogy Margitka víz helyett valamilyen vegyianyaggal távolítja el a piszkot a bőréről; egyszerűen vizet ereszt a mosdóba, jó hangosan, zubogva, hogy mindenki hallja, aztán megáll előtte és ha valaki közeledik, akkor még prüszköl is, de az ujjahegyét sem nedvesíti be. Ez tehát a száraz mosdás; a nedves mosdás az este van, amikor is nem maga mosdik, hanem lemosdatják tetőtől-talpig. Margitka természetesen fel van ilyenkor háborodva, mert szerinte két mosakodás egy nap több az elégnél. Margitka tehát éppenséggel nem mosdásellenes, csak mértéktartó, nem szeret túlzásba vinni semmit. A tisztaság más viszonylataiban sem lehet éppen fenntartás nélkül megróni a gyereket. Minden széjjeltéphető papírt széjjeltép ugyan és teleszórja vele a padlót, de este besöpri az egészet az asztal alá. Ellentétben a rendetlen villamosutasokkal, a villamosjegyet sohasem dobálja el az utcán, hanem hazahozza, gondosan széttépi és hóesést játszik vele. Egyáltalán, ez különös szenvedélye a gyereknek, a papírtépés. Ha látogatók jönnek hozzánk, már nem is keresik a nevünket a névtáblán, hanem egyszerűen jönnek a széttépett papírszeletek után.

Most azonban Tisztasági Hónap van és elhatároztam, hogy megnevelem a gyereket.

— Gyere ide, kislányom — mondtam neki. — Nézd meg, a kapunkon is kint van a tábla, hogy ne szemetelj, ez a ház is tisztasági versenyben van. Tudod, hogy a tisztaság fél egészség.

— És az jó, ha az ember félig egészséges? — kérdezte Margitka.

— Félreérted, kislányom. Ezt úgy kell érteni, hogy a tisztaság már maga fél egészség.

— Hát mit csináljak? — nézett rám durcásan a gyerek.

— Mit csinálj, kislányom? Ne szemetelj, ne szórd tele széttépett papírdarabokkal az egész házat, ne köpködd a gyümölcsmagot a földre, ne döntsd ki a hamutartót az asztalra és legfőképpen mosakodjál minden nap kétszer tetőtől-talpig, alaposan és gondosan! És mosd a fogadat és fésülködj rendesen!

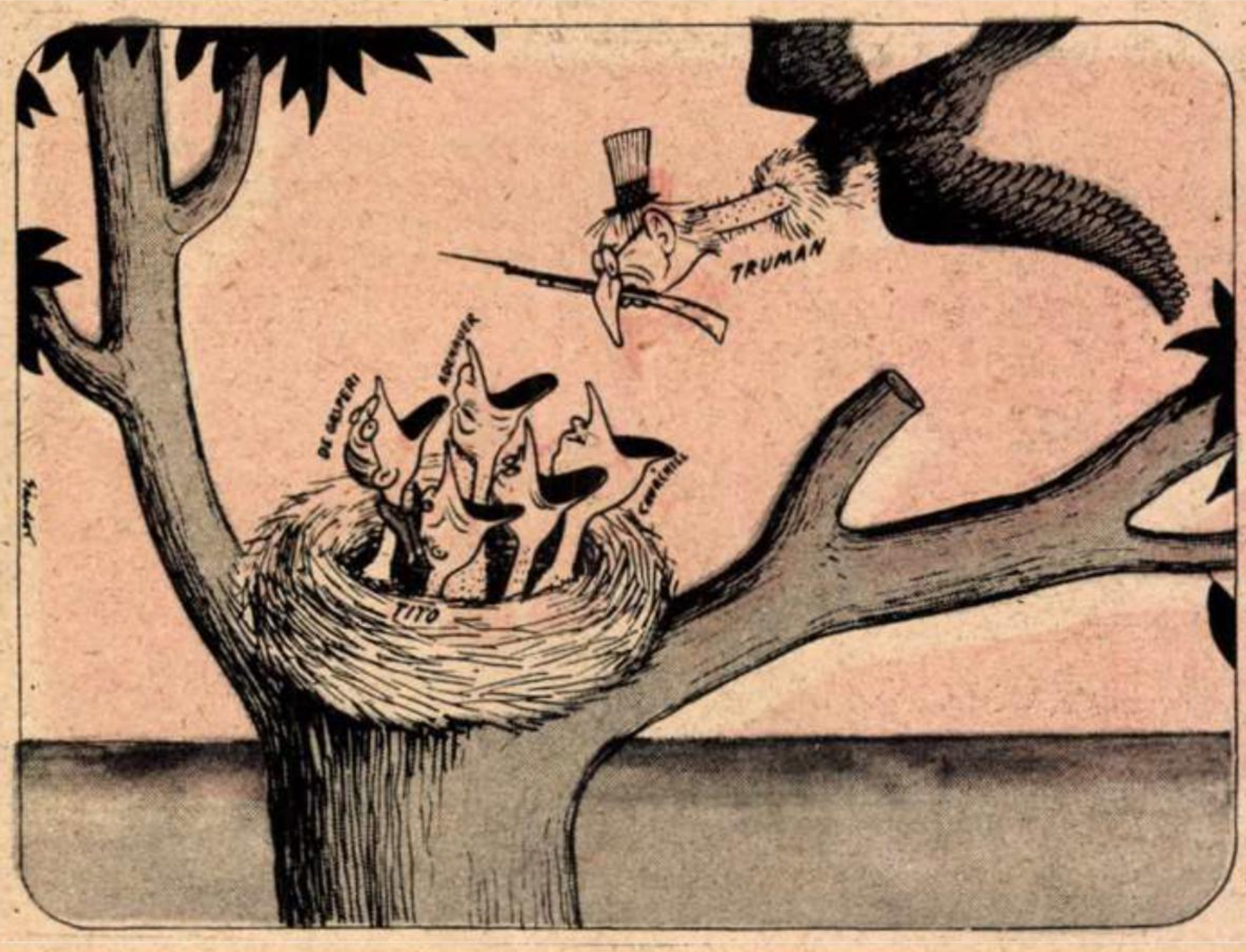
— Ezt mind csináljam? — kérdezte Margitka.

— Igen, kislányom, és még sok minden mást is! Keféld rendesen a cipődet, hogy mindig tiszta és fényes legyen, seperd össze a homokot, meg a magvakat, amiket a madarak kiszórnak a kalitkából, tartsd minden dolgodat rendben és legelsősorban, legeslegelsősorban sohase hanyagold el a mosakodást, kislányom! Tisztasági Hónap van!

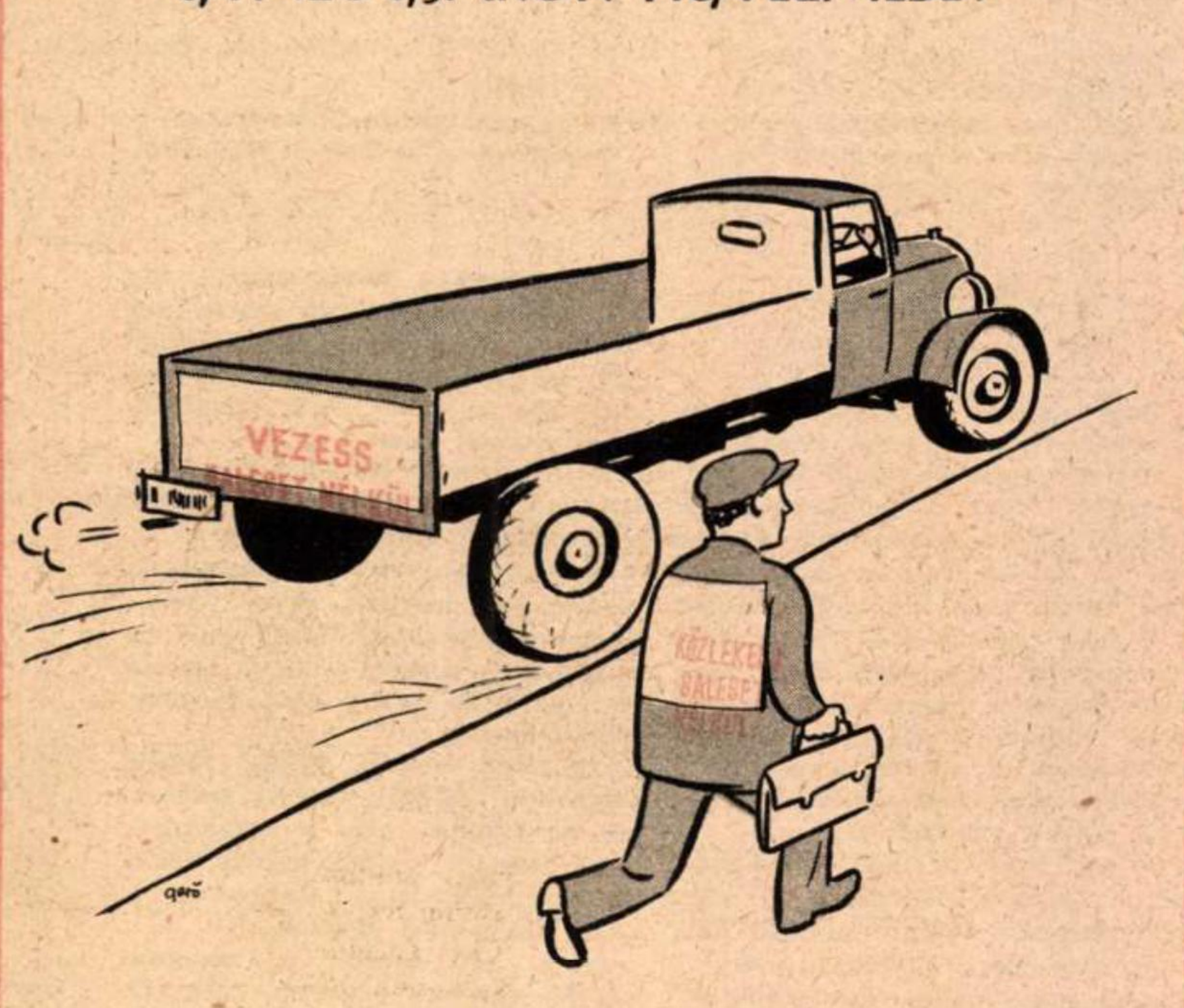
— De apukám — emelte rám Margitka a szemét. — Fémgyűjtő Hónap is van! Nem lehetne mosakodás helyett inkább fémet gyűjteni?...

Gergely Miklós

Jelenet az „Atlanti Vadvízország" című filmből

GYALOGJÁRÓK FIGYELMÉBE!

Spellman biboros úr esti imája elé

Mielőtt buzgón térdre lehull,
s szájáról imák szava röpdös:
figyeljen csak rám, bíboros úr,
van néhány szavam önhöz!

Ön karácsonykor Koreában
— emlékszik-e rá? — áldást osztott,
s szent hevülettől gőzzé-váltan
tömjénfüstbe takarta a mocskot.

Ön karácsonykor szemforgatva
meghívta segíteni Krisztust,
mormolt a tépett égi magasba
s folyt az ima, mint ecetes must.

S mint, aki dolgát jól végezte,
az ünnepi dús lakomához leült,
aztán kegyesen keresztet vetve,
Krisztus nevében visszarepült.

Bíboros úr, tudja mi történt,
ahol ön járt Koreában azóta?
Pestissel, kolerával több gép
a békés falvakat teleszórta.

Feketeszárnyú döglegyet, bolhát,
poloskát, pókot, szúnyogot, tetvet
szórnak ott széjjel a katonák,
azok, kiket ön szentelt meg.

Fekete rémmel mérgezett lárvák
hullanak ott, hol áldást hintett,
hullanak ott, hogy özvegyet, árvát,
gyermeket öljenek, mindent, mindent!

Bíboros úr, a katona egyszer,
— hogyha megéri — hazatér majd;
asszony várja, anya, gyerekkel —
bíboros úr, az anya mit szól majd?

Hogy néz szemébe a feleség,
hogy néz szemébe a gyermek,
hogy meri majd megfogni kezét,
azt a kezet, melyet ön szentelt meg?

Azt a kezet, mely pestist, kolerát,
szentelt férgeket százezerszámra
hurcolt napokon, heteken át,
s szórt rá gyermekre, anyára!

Tetvek kapitányát hogy fogja
apjának szólítani a gyermek,
nyüvek kapitányának hogy mondja
a feleség: „Csókolj meg, ölelj meg!"?

Bíboros úr, ön nemcsak katonákat,
de bombát is szentelt: fegyvereket!
Ön megszentelte a pókot, poloskákat,
Ön fegyverré áldotta a tetvet!

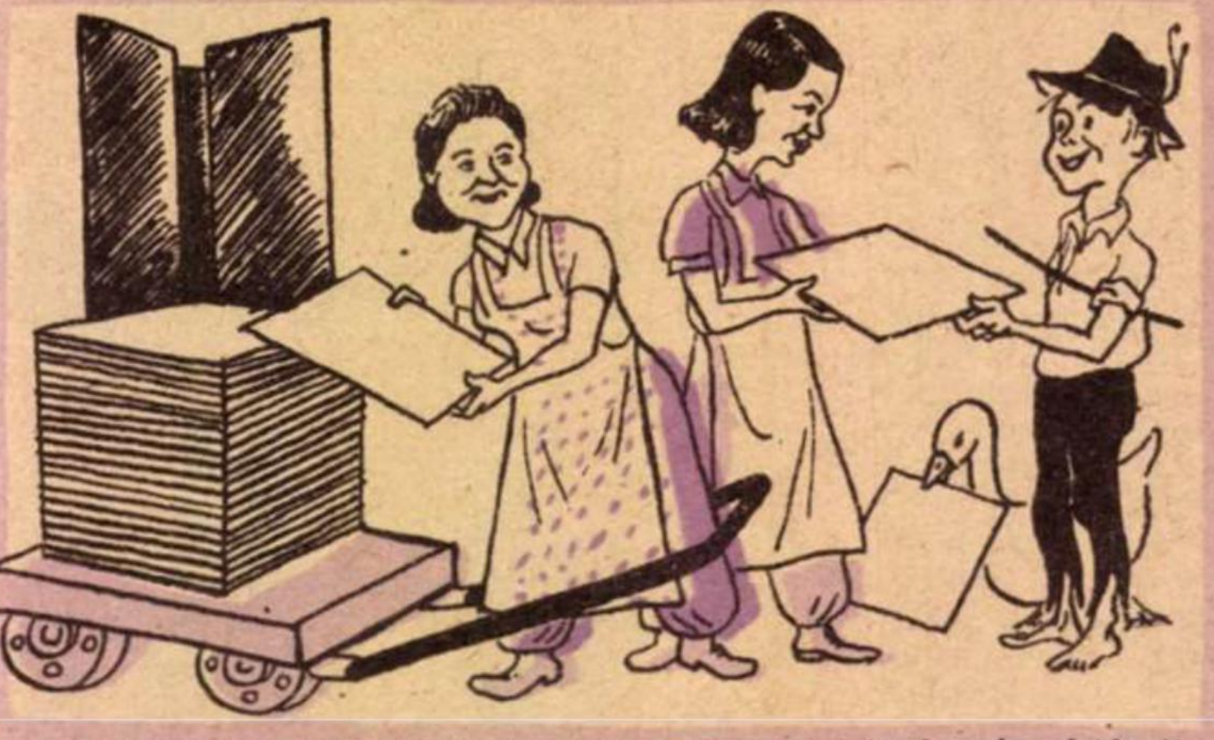
Van olyan Krisztus, bíboros úr,
akinek tetszhet ez a szenny, ez a moslék?
ha azt hiszi, hogy van, hát úgy
térdeljen elé csak és imádkozzék!

Asztalos Sándor

Elárulom az örök pala titkát!

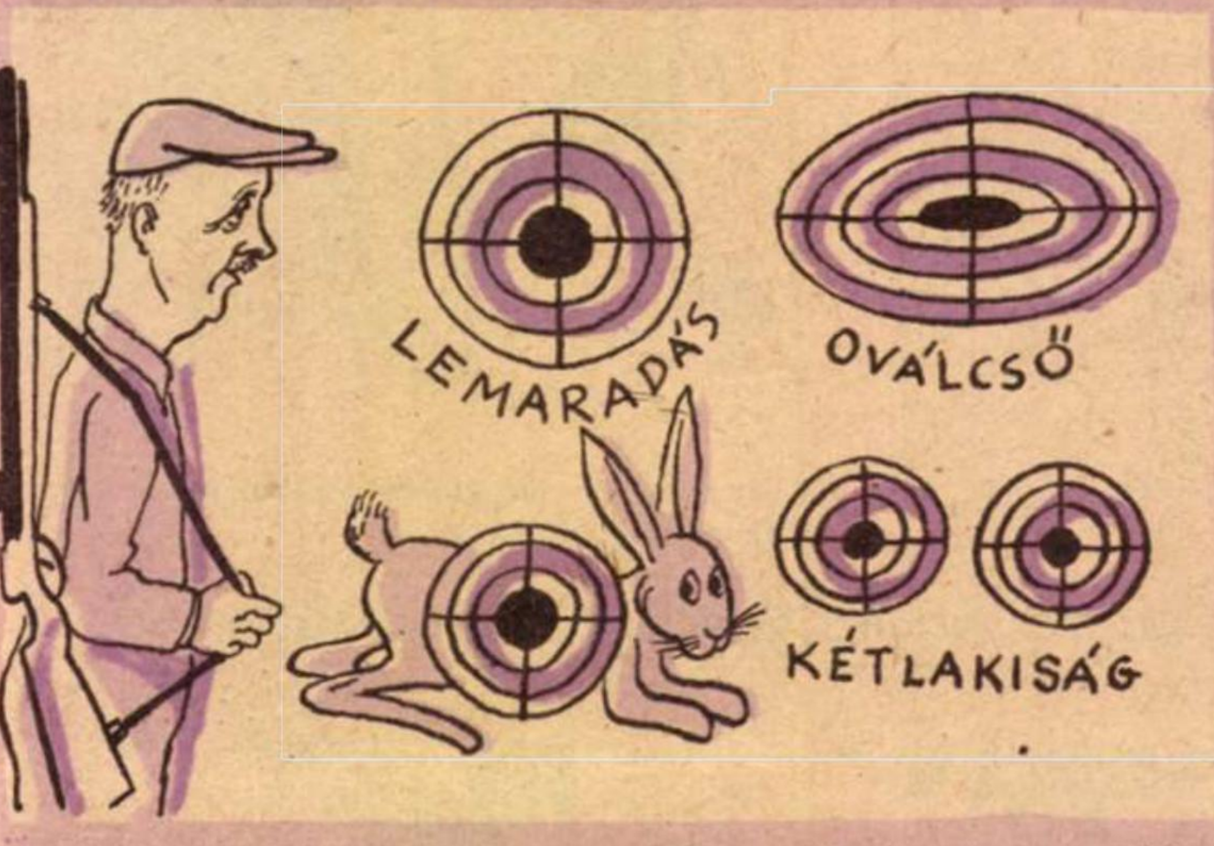
Eternitás magyarul örökkévalóságot jelent. Ebből a logikus következtetés az, hogy az összes Eternit-gyártmányok, legyen az cső, lemez, vagy tetőfedő pala, mind-mind örökéletűek. Persze, hogy tényleg örökéletűek-e, csak úgy tudnám megállapitani, ha ki tudnám várni a végét. Egy biztos: az Eternit-gyár tetőzetére negyvenegynéhány évvel ezelőtt felszegezett pala most is pontosan olyan, mint ma született társai. Tehát a negyvenéves örökélet már bizonyitható. Pedig komolyan mondom, hogy a gyártásban semmi ördöngösséget nem lehet felfedezni. Ugyanis az Eternit-készítmények gyártásához csak három dolog szükséges: azbeszt, cement és víz. Vizet a gyár végében folydogáló Dunából, cementet a szomszédos lábatlani Cementgyárból, azbesztet a baráti Szovjetunióból és Kinából kapnak. Ezeknek az örökéletű palaféleségeknek gyártása eme három kellék megszerzése után úgyszólván gyerekjáték. Az azbesztet, ami még egy kicsit szemcsés, pehelykönnyűre őrlik, azután kellő mennyiségű cementtel és vizzel összeházasitva leeresztik a keverőbe. A keverő továbbítja a cilindertartályba, a cilindertől átveszi a filc, rávezeti a hengerre. Mikor a hengeren a pala a kellő karcsúságot eléri, jön a gépmester, egy félelmetes fakarddal kettémetszi, elválasztja a hengertől. Innen egy másik filcen leszalad a vágógéphez, a vágógép a két lemezt másodpercek alatt 9—9 kockára, azaz: palaméretre vágja el. Innen a belevelezőkhöz kerül, ahol „egy pléh-egy pala" jelszóval elválasztják egymástól, vagyis pléhhel párositva mennek a prés alá. A prés kinyomja a palából a még benne lévő nedvességet, azután a pala úgy, ahogy van bekerül a száritóba, ahol körülbelül két hétig zavartalanul simul egymáshoz pala és pléh. Két hét után a kilevelező szétválasztja őket, a pléh frissen olajozva visszamegy a belevelezőkhöz, a pala pedig örök életre kész.

A levelezők munkája nagyon fontos egy újságnál. A palagyártásnál még fontosabb. Itt ugyanis belevelezők vannak. A gyárba látogató Ludas Matyi megkérte a két legjobb belevelezőt: Krischneider Magdolna és Tót Mária elvtársnőket, ha ne csak palával levelezzenek, hanem legyenek a Ludas Matyi levelezői is.

Reszkess selejt, jön a Fazekas néni! Ez a jelszó a csőgyár idomüzemében, ha feltűnik Fazekas néni, az idomellenőr. Közel harminc éve dolgozik a gyárban, minden idomot úgy ismer, mint a saját tenyerét és éles szemét nem kerüli el a legkisebb hiba sem. Csak a legjobban idomított idomokat engedi tovább.

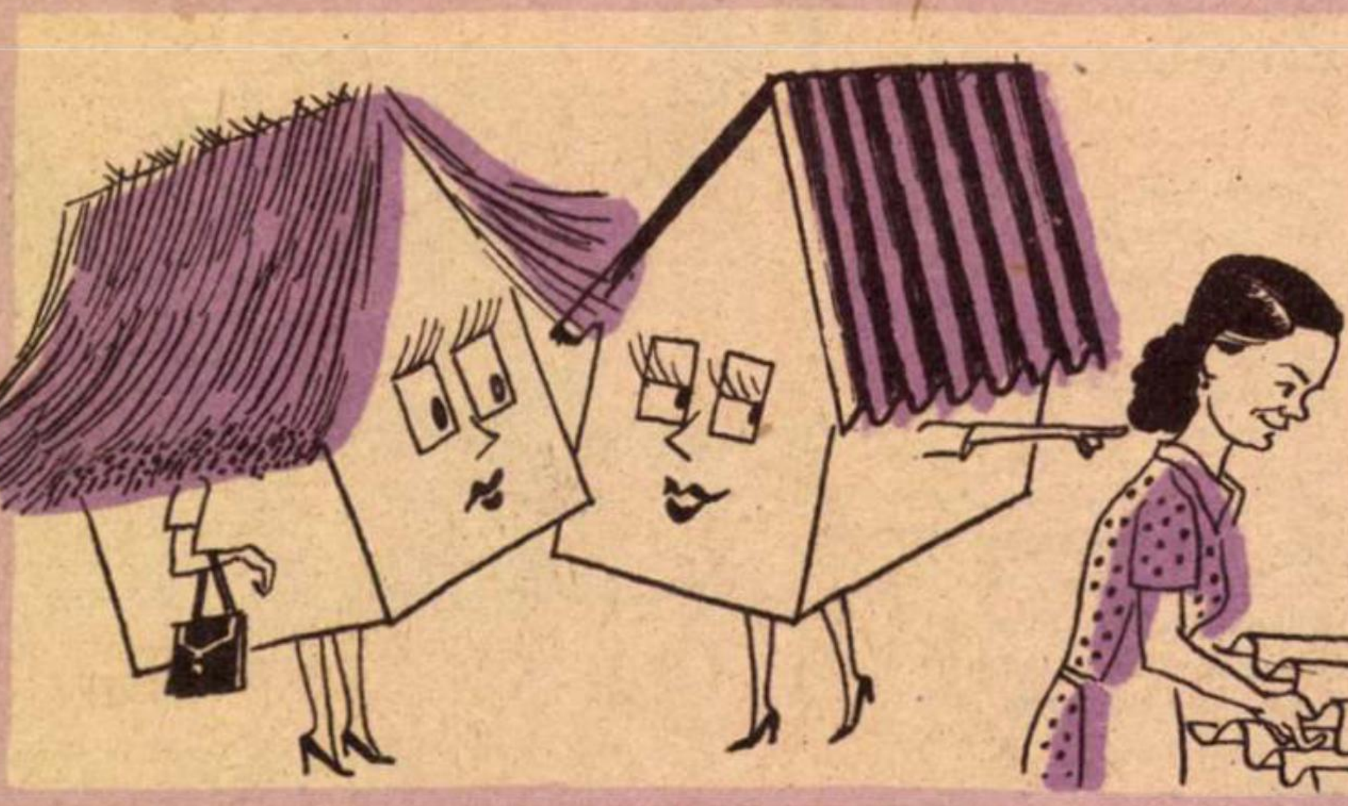

Mátyás József a csőüzemet is vezeti, mint csőüzemvezető és a gyári vadásztársaságot, mint puskacsővezető. Nemcsak a vadászfegyvert használja kitűnően, hanem a kritika fegyverét is találóan alkalmazza. Képünkön bemutatjuk Mátyás elvtársat, valamennyi célpontjával együtt.

A gyárban hatalmas közlekedési forgalom zajlik. Kézi- és motorostargoncák cikáznak ide is, meg oda is. Az egyik legjobb targoncavezető Prókai Erzsébet „utasokat" is szállít, pedig ez szigorúan tilos. Német Pál elvtárs, a gyár vezetője, most éppen arra hívja fel a figyelmét, hogy ez targonca és nem autóbusz!

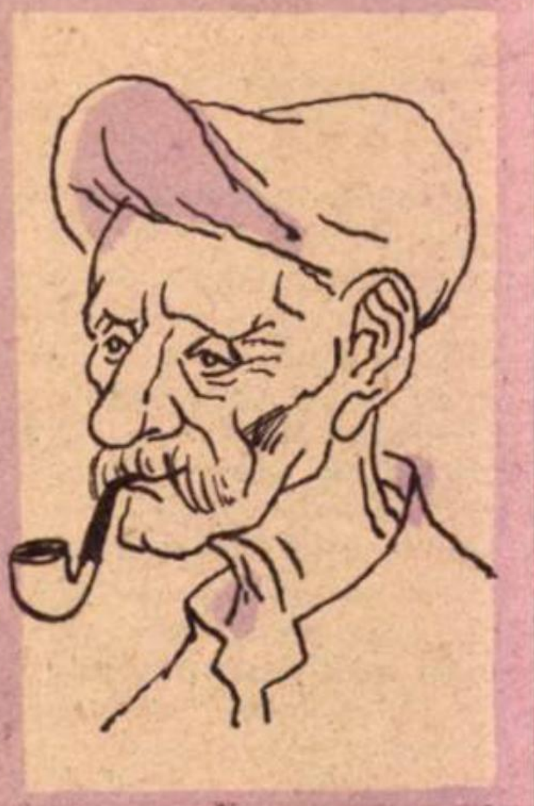

A csőgyárban dolgozik Vörös bácsi sztahanovista csővágó. Népzenész volt, nagy lelkesedéssel verte a cimbalmot, most még nagyobb lelkesedéssel ver rá a munkára.

Zsuptetős ház (irigykedve): Jaj, drágám, ki csinálta ezt a remek tartós hullámot?

Palatetős ház: Hát nem tudod? Csákvári Anna elvtársnő és a többi hullámlemezgyártó az Eternit Műveknél.

Az azbesztmalom molnára Szűcs János. Huszonnyolc éve szívja pipáját és a malom poros levegőjét. Most azt várja, hogy végre felszereinek egy porleszívót és akkor majd már csak a pipáját kell szívnia.

Ludas Matyi üzeni

A faliujságfelelős elvtársnak:

hogy azt a két darab jól megszerkesztett rajzszeget, ami a faliujságot diszítette, kisérőnk legnagyobb ébersége ellenére sikerült kisajátitanunk. A kritika és önkritika eme „csodafegyverét" szerkesztőbizottságunk rajzszeg-szakértő bevonásával megvizsgálta és úgy döntött, hogy sokkal hatásosabb lenne, ha a faliujságfelelős ezeken ülne és nem a faliujság-cikkeken.

A gyár portásának:

jól tette, hogy valamennyi fényképes igazolványunk és engedélyünk ellenére addig nem engedett be bennünket, amig meg nem győződött arról, hogy a gyárban valóban várják-e a Ludas Matyit!

Németh vállalatvezető elvtársnak:

hogy az azbesztmalom és a csőüzem porelszívóját, ha egy mód van rá, ne holnapután, hanem tegnapelőtt csináltassa meg.

Az Eternit-gyár beszerző csoportjának:

Jobban faggyúzzák meg az előjegyzési naptárt, hogy az a bizonyos faggyú, aminek az idomgyártó elvtársnők kezeit kell megvédeni a nedves masszától, a jövőben egy pillanatig se hiányozzék.

„Megtoldjuk a fakardunkat"

Nem akarok a különböző pesti gyáraknak hosszú orrot csinálni, de ebben a májuseleji kánikulában csak irigyelni lehet a Dunapart hűvös lombjai között terpeszkedő Eternit-gyárat. Azt az Eternit-gyárat, amelynek három éven keresztül diszitette a büszke élüzem-cimer viharedzett homlokzatát. Diszitette? Igen igen, csak diszitette, mert... Node, erre majd Németh elvtárs, a dolgozók „Pali bácsi"-ja, a gyár munkaérdemrenddel kitüntetett vállalatvezetője adja meg a választ.

— Hát úgy-e az úgy van, hogy... minden vonalon harcolunk a szűk keresztmetszet ellen, a gyárunk meg szűk volt már, kinőttük, akár a gyerek a ruháját... Egyszóval, bővültünk, táguItunk, nagyobbodtunk... De nem nagyon láttunk túl az eddig elért sikereinken. Az új munkaerők szakmai és politikai nevelésben, nem szépitem a dolgot, bizony, egy kicsit lemaradtunk. Most azután meg kell toldanunk palavágó fakardunkat egy-két lépéssel, hogy újra megszerezzük a rövid időre kölcsönbeadott élüzemi cimet.

És itt Németh elvtárs úgyis, mint igazgató, úgyis, mint „Pali bácsi", gyérhajzatú koponyájára mutat:

— Ha addig leszek kopasz, amig élüzem nem leszünk, akkor rövidesen olyan sörényem lesz, hogy be is fonhatom. Élüzem voltunk, élüzem leszünk! — ez most a jelszó az Eternit-gyárban.

Ugyanezt mondja Király Ferenc párttitkár, Szilárd, Hamvas művezetők és Fazekas néni a csőgyárból, Hatos elvtárs a műhelyből, Vörös bácsi sztahanovista csővágó és a gyár valamennyi dolgozója.

Én az ott látottak és hallottak alapján nemcsak elhiszem, hogy az Eternit-gyár rövidesen ismét élüzem lesz, hanem biztosan tudom. Viszontlátásra az élüzemavatáson!

Bernáth Ede

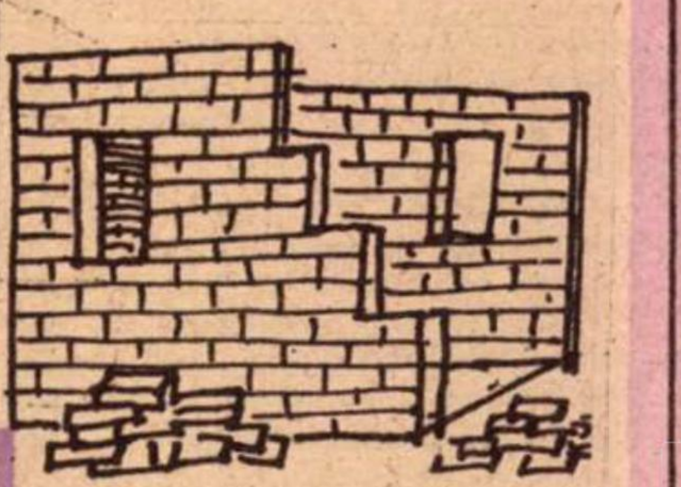
Távirat

Mitták, Lábcki és Mayer-brigádoknak

A lapzártakor érkezett kiváló versenyeredményeikhez gratulálunk.

Ludas Matyi

Jövő héten: a BALATONBOGLÁRI ÁLLAMI GAZDASÁGBAN

Az Eternit-gyár lakásváról küldik ezt a kis dalt a dorogi Magasépitő N. V.-nél működő Dombóvári épitésvezető elvtársnak:

Félig kész a kicsi ház,
Minket ezért tör a frász,
Beköltözni féllakásba nem lehet.
Hej de sokszor igérték,
Határidőt ötször-hatszor kimérték,
Mégsem kész a kicsi ház
Minket meg a hideg ráz,
Beköltözni, beköltözni nem lehet.